

CURIERUL ADVENTIST

IANUARIE 2023: PE CALEA ÎNGUSTĂ + ISTORIA UNUI LOC - LABIRINT 116 + CURAJUL DE A MĂRTURISI + ELLEN WHITE ȘI ECOLOGIA + ÎNVĂȚĂTURI SIMPLE DIN TEXTE MAI DIFICILE + IOSIF ÎN GROAPA LEILOR + O PRIVELIȘTE CUTREMURĂTOARE + OAMENII FRUMOȘI DIN SPATELE UȘILOR DE FIER + OMEGA

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

PARTEA PE CARE O LUĂM LA EVANGHELIE 2023: IMPLICARE TOTALĂ ÎN MISIUNE

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

HAI SĂ PARCURGEM ÎMPREUNĂ DEVOȚIONALUL! SUNTEM AICI ÎN FIECARE ZI.

Devoțional zilnic - 4 august 2022 Lorand Balla Editura Viață și Sănătate 268 de vizionări • acum 2 luni	Devoțional zilnic - 19 octombrie 2022 Grazia... Editura Viață și Sănătate 135 de vizionări • acum 9 ore	Devoțional zilnic - 18 octombrie 2022 Geanina... Editura Viață și Sănătate 249 de vizionări • acum 1 zi	Devoțional zilnic - 17 octombrie 2022 Iacob Pop Editura Viață și Sănătate 253 de vizionări • acum 2 zile	Devoțional zilnic - 16 octombrie 2022 Luminița... Editura Viață și Sănătate 298 de vizionări • acum 3 zile	Devoțional zilnic - 15 octombrie 2022 Corina... Editura Viață și Sănătate 211 vizionări • acum 4 zile
--	--	--	---	---	--

Devoțional pentru tineri ▶ REDĂ-LE PE TOATE

Devoțional pentru tineri - 28 februarie 2022 Claudiu Țepuș Editura Viață și Sănătate 93 de vizionări • acum 7 luni Explain and Send Screenshots	Devoțional pentru tineri - 27 februarie 2022 Antonia... Editura Viață și Sănătate 92 de vizionări • acum 7 luni	Devoțional pentru tineri - 26 februarie 2022 Denisa... Editura Viață și Sănătate 162 de vizionări • acum 7 luni	Devoțional pentru tineri - 25 februarie 2022 Robert Untea Editura Viață și Sănătate 60 de vizionări • acum 7 luni	Devoțional pentru tineri - 24 februarie 2022 Ionuț Nicolae Editura Viață și Sănătate 40 de vizionări • acum 7 luni	Devoțional pentru tineri - 23 februarie 2022 Carla Andrei Editura Viață și Sănătate 80 de vizionări • acum 7 luni
---	--	--	--	---	--

Abonează-te la canalul nostru!

Scanează codul sau accesează linkul
<https://viatasisanate.ro/subscribe>

YouTube

Pe canalul nostru găsești și alte resurse.

evs
editura viață și sănătate

INTRĂ ÎN COMUNITATEA EVS ACCESÂND CONTURILE NOASTRE!

Facebook

facebook.com/edituraviatasisanate

Instagram

instagram.com/edituraviatasisanate

Twitter

twitter.com/viatasisanate

TikTok

tiktok.com/@edituraviatasisanate

Anul CXCV, IANUARIE 2023. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți: Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Eugen Chiriluanu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

PE CALEA ÎNGUSTĂ

Stimați așteptători ai revenirii Domnului Hristos,

Prin harul lui Dumnezeu, continuăm să călătorim pe calea îngustă către întâlnirea cu Domnul Isus. Față de noi, Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat și mai mult. Biblia nu ne permite să fim neliniștiți cu privire la viitor și, indiferent de tipul crizelor prin care vom trece la nivel individual, în familie, societate sau biserică, știm că, dacă vom căuta mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Domnului Isus, lucrurile necesare vieții ne sunt asigurate. „Nu vă îngrijorați dar de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei” (Matei 6:34).

„Drumul poate fi stâncos și urcușul, abrupt; la stânga și la dreapta poate fi prăpastie; pe parcursul călătoriei noastre poate că vom fi nevoiți să trudim, iar când vom fi oboseți și vom dori cu disperare odihna, vom fi nevoiți totuși să mergem înainte; când vom simți că ne prăbușim, vom fi nevoiți să luptăm, iar când vom fi descurajați, vom fi nevoiți să sperăm, dar, în cele din urmă, călăuziți de Hristos, vom ajunge cu siguranță în patria cerească mult dorită. Hristos Însuși a străbătut calea aspră înainte de noi și a netezit cărarea pentru picioarele noastre.” (Ellen White, *Cugetări de pe Muntele Fericitilor*, pp. 139–140)

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că a binecuvântat Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și sunt convins că această binecuvântare va rămâne. Mă rog ca Dumnezeu să ne conducă în timpul prezent și vă doresc ca „harul, îndurarea și pacea să fie cu voi din partea lui Dumnezeu Tatăl și din partea Domnului Isus Hristos, Fiul Tatălui, în adevăr și în dragoste!” (2 Ioan 1:3). ■

Aurel Neațu, președinte, Uniunea de Conferințe

CUPRINS

3 Editorial

Aurel Neațu
Pe calea îngustă

4 Info

ADUNAREA GENERALĂ EXTRAORDINARĂ,
CERNICA, 20 NOIEMBRIE

5 Istorie adventă

Leonida Ghioaldă
Istoria unui loc – Labirint 116

10 Misiune

Mugurel Asaftei
Curajul de a mărturisii

12 Sănătate

Cindy Tutsch
Ellen White și ecologia
Legătura dintre creație și Creator

14 Doctrină

Dan Constantinescu
Învățăături simple din texte mai dificile

17 Reflecții

Daniel Nițulescu
Iosif în groapa leilor

20 Meditație

Ștefan Radu
O priveliște cutremurătoare

22 Psihologie creștină

Liviu Văduva
Psihologia creștină,
în lumina jertfei de la Golgota

25 ASUP

Semida Mărginean
Oamenii frumoși din spatele ușilor de fier

27 Teologie

Florin Lăiu
Omega (I)

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

ADUNAREA GENERALĂ EXTRAORDINARĂ, CERNICA, 20 NOIEMBRIE

În data de 20 noiembrie 2022, în aula Universității Adventus s-a desfășurat o adunare generală extraordinară a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, pentru depunerea de amendamente la articolele *Statutului de funcționare și organizare al Bisericii*. O astfel de întrunire a reprezentanților adventiști de la nivelurile locale și regionale are loc la aproximativ zece ani pentru actualizarea Regulamentului de funcționare al Bisericii, aprobat de Guvernul României și publicat în Monitorul Oficial.

Lucrările s-au bucurat de prezența a peste 200 de delegați din toate regiunile țării: pastori, slujbași și administratori din partea structurilor regionale. Atmosfera a fost deschisă și antrenantă, mulți delegați așteptând la rând să-și exprime opinia în fața microfoanelor din sală. Au fost peste 100 de luări de cuvânt cu propuneri de îmbunătățire a textului de evaluat, marcat după un cod de culori.

Ocazia a însemnat și o sesiune de remotivare pentru misiune. S-au prezentat trei reportaje despre rețeaua adventistă de educație din România, despre învățământul confesional adventist și despre o campanie de **implicare a tuturor credincioșilor** („Împreună pentru oameni”).

Mai multe despre atmosfera și dezbaterile Statutului la Adunarea Generală Extraordinară puteți urmări în materialul pastorului Aurel Neațu. Sursa: <https://comitet.adventist.ro/>.

De asemenea, a fost prezentată și inițiativa de a produce un documentar despre cine sunt adventiștii și a existat un moment de prezentare a stadiului lucrărilor de la șantierul Spitalului Oncologic de la Târgu Mureș.

Delegații au primit mai multe resurse de inspirație și informație despre proiectele actuale de misiune adventistă sub forma unor pliante și broșuri („**Partea pe care o luăm la Evanghelie**”). Cartea anului misionar, ultima ediție tipărită a cărții *Tragedia veacurilor*, în format mic, cu două coloane de text pe pagină, și volumul *Adventiștii de ziua a șaptea* au fost dăruite fiecărui delegat.

Pe holurile capelei universitare au fost amenajate standuri de promovare pentru departamentele și instituțiile bisericii. Din partea Diviziei Inter-Europene a fost prezent fratele Norbert Zens, trezorerierul acesteia. La prezidiu au fost pastorii Aurel Neațu și Georgel Pîrlitu, președintele, respectiv secretarul Uniunii de Conferințe, iar din partea departamentului juridic, fratele Dragoș Penca și sora Evelina Sturza au oferit în permanență asistență în procesul de revizuire a textului.

„PARTEA PE CARE O LUĂM LA EVANGHELIE” (FILIPENI 1:5)

Resurse de misiune și inspirație oferite delegaților la Adunarea Generală Extraordinară: <https://adventist.ro/wp-content/uploads/2022/11/Brosura-AGE-integrala.pdf>

IMPLICAREA TOTALĂ A CREDINCIOȘILOR CRAIOVA, 13–19 NOIEMBRIE 2022

Puteți urmări un raport video la adresa: <https://youtu.be/oCtUmytXE0k>.

*Împreună
pentru oameni*

„IISUS NE-A ÎNVĂȚAT”

*Iisus
NE-A ÎNVĂȚAT...*

În perioada 11–19 noiembrie 2022, Biserica Adventistă din România a organizat programul evanghelistic „Iisus ne-a învățat”. Cei interesați pot viziona cele nouă conferințe biblice accesând linkul: https://www.youtube.com/playlist?list=PLSiMD_MMtLkLvgACU5OvbR33Q_NTNfwz0.

REDEȘTEPTARE PRIN STUDIUL MĂRTURIILOR

Departamentul Spiritul Profetic vă invită la redeșteptare prin studiul *Mărturiilor*, conform planului Conferinței Generale. Începând cu 1 noiembrie s-a lansat un nou ciclu de citire a celor 9 volume *Mărturii pentru comunitate*. Cei care sunt înregistrați primesc automat textul scris și audio pe e-mail, WhatsApp sau Telegram. Vă veți bucura de ajutor în acumularea celor mai importante informații inspirate. Vă dorim binecuvântări abundente și ținte înalte atinse! Înregistrați-vă acum: <https://ro.revivalplan.com/>.

ISTORIA UNUI LOC – LABIRINT 116 (V)

La începutul anului școlar 1958–1959, a fost adus la Seminar Alexandru Timiș ca profesor de Limba maghiară, iar Mihail Popa a fost numit și secretar.¹ Au fost aprobați 14 elevi pentru anul II, 26 pentru anul III și 18 elevi pentru anul IV.² În urma destituirii lui Ștefan Nălescu în 1958, nu au mai fost aprobate înscrieri pentru anul I. Festivitatea închiderii anului școlar, precum și serbarea clasei de absolvire au avut loc în Labirint, ocazie în care au fost prezentări despre „șinta clasei, motto-ul clasei, istoricul clasei, poezia clasei etc., toate acestea combinate cu frumoase și înălțătoare cântări vocale și instrumentale.”³ Au absolvit atunci: Adam Liviu, Bauer Erich, Cetean Viorel, Ciorba Iosif, Enache Lucian, Geantă Ioan, Kiss Atila, Mihalache Gheorghe, Paraschiv Ioan, Rusu Gheorghe, Sofronie Mișu, Stoica Napoleon, Stochici Dinu, Tolici Constantin, Uță Tudor, Varadi Iosif și Vasilescu Gabriel.⁴

În 1959 nu s-a aprobat niciun loc pentru anul I, astfel că Seminarul a funcționat doar cu anii III și IV. N. Ghițescu era diriginte la anul IV, L. Galfi la anul III, iar corpul profesoral era compus din N. Ghițescu, L. Galfi, M. Popa și E. Iacob.⁵ Practica de Sabat se făcea în câte o comunitate din București, pe fiecare semestru.⁶ Absolvenții anului 1960 au fost: Bălan Constantin, Blenessy Adalbert, Bodnariuc Ioan, Csongvay Alfred, Dumitrescu Eugen, Mantă Bartolomeu, Mandache Teofil, Micu Samuel, Moldovan Aron, Mosor Ioan, Niculescu Eduard, Oprea Ion, Orban Ioan, Radu Ștefan, Resteașan Gheorghe, Ștefănescu Constantin, Șteblea Gheorghe și Toma Cornel.⁷

Anul școlar 1960–1961, care a început în 15 octombrie 1960, a funcționat doar cu anul IV, în care erau următorii elevi: Petre Nicolae, Chețan Emil, Ferencz Wilhelm, Liga Iosafat, Prevlitz Ernest, Jureschi Vasile, Petcariu Vasile, Crăciunescu Ioan, Graur Lorin, Radu Ioan, Pătrașcu Emilian, Grigore Samuel, Cristea Silvestru, Tajti Ioan, Osz Arpad și Roșca Emanuel. Toți cei 16 primeau bursă lunară și au absolvit odată cu încheierea anului școlar în 17 iunie 1961.⁸

Pentru anul școlar 1961–1962, Uniunea a hotărât și a cerut aprobare pentru înscrierea a 20 de elevi pentru anul I, dar nu au fost aprobați decât 8: Arcuș Petre, Burtescu Beniamin, Crișan Pavel, Constantinescu Sergiu, Forray Lazăr, Petre Eugeniu, Stanciu Daniel și Zgonea Victor.⁹ Planul de învățământ cuprindea Vechiul Testament (3 ore pe săptămână), Noul Testament (5 ore), Profetei (3 ore), Isagogie (2 ore), Legislație R.P.R. (1 oră), Anatomie, Fiziologie și Prim ajutor (2 ore), Muzică bisericească (2 ore),

Limba română (3 ore), Limba rusă (2 ore), Limba engleză (2 ore), Cor (1 oră), Dirigenția (1 oră pe săptămână).¹⁰ Profesori erau N. Ghițescu, M. Popa, E. Iacob, iar director era M. Manea.¹¹

În anii 1962 și 1963 nu au fost aprobate înscrieri pentru anul I. Seminarul a funcționat în 1963 doar cu următorii 4 elevi înscriși în anul III de studiu: Arcuș Petre, Forray Lazăr, Stanciu Daniel și Zgonea Victor.¹² A fost luată hotărârea ca Nelu Dumitrescu, Constantin Petcu și Gabriel Vasilescu să îndeplinească în mod onorific și funcția de profesor la Seminar, pe lângă funcțiile pe care le aveau în cadrul bisericii.¹³

În 1964 nu s-a aprobat anul I de studii. Comitetul Uniunii a hotărât ca Gheorghe Indricău să fie profesor în locul lui Constantin Petcu, iar Ioan Bătrâna să-l înlocuiască pe Nelu Dumitrescu tot cu titlul onorific, menținându-și funcțiile pe care le aveau. Astfel, cei doi împreună cu Mihail Popa au compus corpul profesoral pentru anul 1964–1965.¹⁴ Elevii au fost repartizați pentru practica de Sabat în comunitățile din București, iar la sfârșitul anului de studiu, examenul de diplomă a constatat din probă scrisă la Dogmatică și examinare orală la Dogmatică, Drept bisericesc, Vechiul Testament și Noul Testament.¹⁵

Pentru anul școlar 1965–1966, Comitetul Uniunii a hotărât solicitarea înscrierii a 20 de elevi, dar nu s-a primit aprobare decât pentru un număr de 5. S-a procedat la selectarea din numărul total de înscrieri a 16 tineri care au fost chemați la susținerea examenului de admitere organizat în Labirint, în fața comisiei compusă din Ioan Tachici, M. Popa, I. Bătrâna și C. Petcu. Au fost admiși Micu

Paulin, Moisan Petre, Pârvan Ștefan, Toma Gheorghe și Popovici Paul.¹⁶ Aceștia au început programul de studiu primind bursă lunară și efectuând practica de Sabat în comunitățile din București. Corpul profesoral era alcătuit din M. Popa, I. Bătrâna, C. Petcu și G. Vasilescu.¹⁷

În anii următori nu au mai fost aprobate înscrieri, astfel că Seminarul a funcționat cu o singură clasă. Anul școlar 1967–1968 a adus modificări în componența corpului profesoral, fiind aduși Horst Gehann și Gh. Indricău (onorific).¹⁸ De asemenea, în iunie 1969, M. Popa a fost transferat la Conferința Muntenia în postul de consilier, în locul lui Hrant Artinian, care a fost adus la Seminar ca director.¹⁹ În iunie 1969 a avut loc examenul de diplomă în urma căruia Paulin Micu, Petre Moisan, Ștefan Pârvan, și Gheorghe Toma au fost declarați absolvenți ai Seminarului Teologic Adventist.²⁰ Paul Popovici absolvise cu un an mai devreme, având studii superioare.²¹ Serbarea de absolvire a fost organizată în Labirint la data de 21 iunie 1969.²²

În octombrie 1969 s-a cerut aprobarea înscrierii pentru anul I a 15 elevi, dar aprobarea nu a venit, astfel că în anul școlar 1969–1970, Seminarul nu a avut cursuri. Această situație a determinat transferarea soriei Ștefania Popa din postul de îngrijitoare la Seminar în postul de curier în cadrul Uniunii și a lui Horst Gehann din postul de profesor la Seminar în postul de casier la Casa de Pensii și Ajutoare.²³

Au fost făcute demersuri la Departamentul Cultelor pentru aprobarea începerii anului școlar 1970–1971, mai întâi pentru 20 de elevi, apoi pentru 15, pentru ca în cele din urmă să se obțină aprobarea pentru un număr de 8 elevi. Conferințele au fost în situația de a selecta candi-

dați în proporția următoare: București 6 candidați, Cluj 4, Sibiu 3 și Bacău 3 candidați. În urma susținerii examenului de admitere au fost înscriși pentru anul I: Manea Liviu, Niculescu Emilian, Cureteu Octavian, Torok Attila, Aldea Traian, Kadar Gyozo, Orban Antal și Varcuș Vasile.²⁴ Corpul profesoral era compus din Hrant Artinian (director), Aristide Doroftei, Gh. Indricău, C. Petcu (profesori) și G. Vasilescu (profesor onorific și secretar).²⁵ Elevii erau repartizați pentru practica de Sabat în comunitățile din București la începutul fiecărui semestru din fiecare an.

În anii următori, clasa celor 8 elevi a rămas singura clasă a Seminarului, nemaifiind aprobate înscrieri pentru anul I, deși au fost făcute demersuri către Departamentul Cultelor în fiecare an. În 1973 a fost inclus în corpul profesoral Nelu Dumitrescu pentru materia Administrație bisericească.²⁶ La terminarea cursurilor din ultimul an de studiu, în urma susținerii examenului de diplomă, toți cei 8 seminariști au fost declarați absolvenți în 27 iunie 1974.²⁷ Serbarea de absolvire a avut loc în Comunitatea Labirint.²⁸

În 1974 au fost făcute demersuri pentru aprobarea a 25 de elevi pentru anul I, dar Departamentul Cultelor nu a aprobat decât 15 elevi.²⁹ Oricum a fost o mare biruință, deoarece din 1957 nu mai fusese un număr așa de mare de înscrieri pentru anul I. În urma susținerii examenului de admitere au fost înscriși: Bocăneanu Adrian, Buciuman Ioan, Cristescu Lucian, Geantă Daniel, Jacob Stelian, Ghișoiu Mihai, Orban Adalbert, Peicu Virgil, Petre Teofil, Popescu Constantin, Sprianu Cezar, Memete Pavel, Treitli Jacob, Suciuc Iosif și Ungureanu Dumitru. Corpul profesoral era compus din Gh. Indricău, H. Artinian, M. Popa și A. Doroftei. Deschiderea festivă a anului școlar a fost pe 10 octombrie, iar cursurile au început pe 14 octombrie 1974.³⁰

În anul următor au fost făcute demersuri pentru obținerea aprobării anului I și, după mult timp în care înscrierile s-au făcut o dată la patru ani, s-a obținut aprobarea a 10 elevi pentru anul I la interval de un an. În urma examenului au fost admiși: Dan Iosif, Dima Viorel, Ghioaldă Leonida, Ionică Aurel, Istrate Vasile, Kozma Ștefan, Mitran Costel, Mocanu Ioan, Modoran Gheorghe și Szasz Ernest.³¹ În cursul anului școlar 1975–1976 a revenit ca profesor și director al Seminarului, M. Popa.³²

O nouă biruință a fost obținută în 1976, când a fost aprobată înscrierea a încă 10 elevi pentru anul I. În urma examenului de admitere au fost admiși: Baciuc Mihai, Chircan Iosif, David Liviu, Engelhardt Adam, Morhan Dumitru, Pârvan Titi, Roșca Beniamin, Soo Arpad, Șupler Daniel. În 1976 a fost adus ca profesor onorific Titu Cazan. De asemenea a fost adus profesorul Gheorghe Mușu pentru a preda, pentru prima dată în Seminarul nostru, Limba greacă.³³ Tot în acest an a fost angajată ca dactilografă Silvia Cotruță.³⁴ Un moment greu pentru elevi și profesori a fost decesul neașteptat al elevului Ungureanu Dumitru din anul III.

Promoția 1965–1969

Vizita fraților Pierson și Ludescher, Labirint, 1977

În 1977 nu au mai fost solicitate înscrieri pentru anul I din cauza situației create de cutremurul din martie, și a faptului că profesorii T. Cazan și M. Popa au plecat la studii în străinătate. A fost adus Mihai Ionescu, pastor pensionar, fost profesor și director al Seminarului la Stupini.³⁵

În 1978 au fost din nou aprobate 10 locuri pentru anul I, fiind înscriși Ban Viorel, Butoi Nicolae, Constantinescu Edmond, Niță Pavel, Varadi Iuliu, Chiorescu Stelian, Pohrib Tache, Szallos Zoltan, Olteanu Liviu, Voicu Cristian.³⁶ A fost anul în care a absolvit promoția 1974–1978, serbarea de absolvire fiind organizată în Comunitatea Grant.³⁷ Absolventul Lucian Cristescu a fost cooptat în corpul profesoral al Seminarului.³⁸

În 1979 nu s-a cerut funcționarea anului I din lipsă de profesori. M. Popa și T. Cazan erau plecați la studii, iar A. Doroftei s-a pensionat intenționând mutarea în Statele Unite. A fost angajată Marcela Dumitru ca dactilografă în locul Silviei Cotruță, care s-a mutat din București.³⁹ A fost aprobată propunerea Seminarului ca Lucia Pavlov să predea Limba engleză.⁴⁰ Serbarea de absolvire a promoției 1975–1979 a avut loc în Labirint.

În 1980 s-a cerut aprobarea pentru înscrierea a 15 elevi în anul I, dar aceasta n-a venit. M. Popa s-a întors în țară și Mihai Ionescu și-a încetat activitatea.⁴¹ În corpul profesoral a fost inclus Ștefan Radu pentru Limba greacă și Limba ebraică. Serbarea de absolvire a promoției 1976–1980 a avut loc în Labirint.

Anul școlar 1981–1982 a funcționat cu anul I și anul IV. Au fost înscriși în anul I: Bancu Sabinel, Huțanu Teodor, Boieru Paul, Danci Petre, Chelbegeanu Romulus, Bratosin Ștefan, Breja Alexandru, Dan Viorel, Crișan Deliu, Gyeresi Erno.⁴² În aprilie 1982 a fost adus ca pro-

fesor Aurel Ionică pentru greacă și ebraică.⁴³ Serbarea promoției 1978–1982 a avut loc în Labirint.

În anul școlar 1982–1983 a funcționat doar anul II. Lucian Cristescu a fost transferat la Conferința București⁴⁴, rămânând ca profesori: Mihail Popa, Aurel Ionică, Wilhelm Moldovan, Dumitru Popa, Nelu Dumitrescu și Gabriel Dumitrescu.

Pentru 1983–1984 au fost solicitate 25 de locuri, dar nu s-a aprobat nimic. Mihai Popa a cerut pensionarea în mai 1984, funcția de director fiind preluată de Dumitru Popa.⁴⁵

În anul școlar 1984–1985 au funcționat două clase: 10 elevi în anul IV și următorii 10 elevi în anul I: Burlacu Pavel, Boantă Gheorghe, Ciobanu Vasile, Golea Gabriel, Dănăiață Valentin, Nae Daniel, Roman Leon, Leordean Grigore, Poenaru Octavian, Unteșu Ionel. Profesorii au fost: Dumitru Popa, Nelu Dumitrescu, Aurel Ionică, Dezideriu Faluvegi, Wilhelm Moldovan, Gheorghe Indrițău, Mihail Popa, Alina Badea și Gabriel Dumitrescu.⁴⁶ Serbarea promoției 1981–1985 a avut loc în Labirint.

În anul școlar 1985–1986 a funcționat doar anul II. A. Ionică a fost numit și secretar al Seminarului, iar din decembrie 1985, N. Dumitrescu a girat funcția de director.⁴⁷ Din corpul profesoral nu au mai făcut parte Dezideriu Faluvegi și Wilhelm Moldovan.

În anul școlar 1986–1987, Aurel Ionică a plecat la studii în SUA, iar Adrian Bocăneanu a fost numit secretar și preceptor.⁴⁸ Au fost admiși pentru anul I trei elevi: Iordache Gheorghe, Negoii Viorel și Rusu Cornel. În iunie 1987, A. Ionică s-a întors și a preluat secretariatul.⁴⁹

Pentru anul școlar 1987–1988 s-au făcut demersuri pentru aprobarea a 25 de locuri pentru anul I, dar nu au fost aprobate decât 3, care au fost ocupate de Bota Va-

Profesori și studenți cu Georges Steveny, Labirint, 1977

lentin, Dumitrescu Cristian, Paraschiv Roland. În 3 iulie 1988, a avut loc ultima serbare a Seminarului Teologic în Labirint, promoția 1984–1988. Iată cum este descrisă în revista bisericii această ocazie festivă: „În spatele amvonului, pe perete, o emblemă lucrată cu gust prezintă mottoul clasei de absolvire «Slujii Domnului», motto care trece ca un fir de aur prin toate punctele programului. La ora 9, intră în sala de cult, într-o ținută solemnă, elevii Seminarului urmați de profesori, care iau loc pe platformă. După deschiderea cu cântare, rugăciune și cor, urmează apelul clasei și o scurtă caracterizare a absolvenților, făcută de dirigintele clasei – fr. Nelu Dumitrescu. Elevii prezintă pe rând subiecte care reprezintă angajamente, invitații, chemări... Versurile pline de căldură au întregit în mod minunat gândurile încă neexprimate... Cuvântul de trimitere rostit de către președintele Uniunii a constituit un moment de culme al acestei ocazii... Festivitatea s-a încheiat cu cuvântul directorului Seminarului, care a fost și dirigintele clasei... Cu imnul «Numai cu Isus voiesc a merge», interpretat de corul Seminarului, festivitatea de absolvire s-a încheiat».⁵⁰

În toamna anului 1988, Seminarul Teologic Adventist a fost mutat în str. Plantelor nr. 12, unde fusese mutat și sediul Uniunii, apoi în anul 1989 a fost mutat în str. Argeș nr. 8. În 1990 a fost mutat în str. Romulus nr. 59, în 1995, la Liceul Adventist Ștefan Demetrescu, pentru ca, în 1997, să fie mutat la Cernica, unde funcționează și astăzi.

O istorie zbuciumată, cu provocări majore, cu multe amărăciuni, dar și cu bucurii peste măsură. Co-

mitetul Uniunii și conducerea Seminarului Teologic au întâmpinat multă adversitate din partea autorităților statului care urmăreau să diminueze numărul de pastori și astfel să submineze dezvoltarea și extinderea bisericii. Cu toate acestea, Seminarul Teologic a funcționat fără întrerupere, cu sincopete amintite, oferind pentru elevii care au studiat aici cunoștințele și pregătirea necesară pentru o slujire eficientă în biserică. Labirint 116 rămâne locul de unde au plecat în toată țara tineri formați și consacrați pentru lucrarea de vestire a Evangheliei lui Hristos, care au devenit pastori în cadrul Bisericii Adventiste din România. ■

Leonida Ghioaldă, pastor pensionar

Absolvire, 1982

Ultima serbare în Labirint, 1988

- ¹ Arhivă Uniune, dosar A3/235, PV 20/10 oct. 1958.
- ² Arhivă Uniune, dosar A3/235, PV 22/22 oct. 1958.
- ³ Mihail Popa, *Curierul Adventist* nr. 7/1959, p. 7.
- ⁴ Arhivă Uniune, dosar A2/244, PV 57/11 iunie 1959.
- ⁵ Arhivă Uniune, dosar A3/235, PV 4/2 martie 1960.
- ⁶ Arhivă Uniune, dosar A2/244, PV 64/6 nov. 1959; PV 69/25 feb. 1960.
- ⁷ Arhivă Uniune, dosar A2/235, PV 72/9 iunie 1960.
- ⁸ Mihail Popa, *Curierul Adventist* nr. 5,6/1961, p. 2.
- ⁹ Arhivă Uniune, dosar A2/244, PV 95/18 iunie 1962.
- ¹⁰ Arhivă Uniune, dosar A3/235, PV 29/11 dec. 1961.
- ¹¹ Arhivă Uniune, dosar A3/235, PV 22/27 sept. 1961.
- ¹² Arhivă Uniune, dosar A3/254, PV 27/30 oct. 1963.
- ¹³ Arhivă Uniune, dosar A3/254, PV 29/6 nov. 1963.
- ¹⁴ Arhivă Uniune, dosar A3/270, PV 36/27 oct. 1964.
- ¹⁵ Arhivă Uniune, dosar A3/270, PV 11/13 mai 1965.
- ¹⁶ Arhivă Uniune, dosar A3/270, PV 124/10 nov. 1965.
- ¹⁷ Arhivă Uniune, dosar A3/270, PV 125/16 nov. 1965.
- ¹⁸ Arhivă Uniune, dosar A3/270, PV 6/17 oct. 1967.
- ¹⁹ Arhivă Uniune, dosar A5/325, PV 30/23 iunie 1969.
- ²⁰ Arhivă Uniune, dosar A3/370, PV 9/16 iunie 1969.
- ²¹ Arhivă Uniune, dosar A3/370, PV 6/6 iunie 1968.
- ²² Arhivă Uniune, dosar 167, PV 29/20 iunie 1969.
- ²³ Arhivă Uniune, dosar A5/325, PV 10/25 feb. 1970.
- ²⁴ Arhivă Uniune, dosar A3/329, PV 46/15 oct. 1970.
- ²⁵ Arhivă Uniune, dosar A3/329, PV 45/ 13 oct. 1970.
- ²⁶ Arhivă Uniune, dosar A3/335, PV 33/18 iul. 1973.
- ²⁷ Arhivă Uniune, dosar A3/370, PV 2/27 iunie 1974.
- ²⁸ Arhivă Uniune, dosar A3/370, PV 27/26 iunie 1974.
- ²⁹ Arhivă Uniune, dosar A3/370, PV 35/27 aug. 1974.
- ³⁰ Arhivă Uniune, dosar A3/370, PV 39/20 sept. 1974.

Absolvire, 1985

- ³¹ Arhivă Uniune, dosar A3/413, PV 6/5 feb. 1976.
- ³² Arhivă Uniune, dosar A3/413, PV 55/2 dec. 1975.
- ³³ Arhivă Uniune, dosar A3/467, PV 40/2 nov. 1976.
- ³⁴ Arhivă Uniune, dosar A3/467, PV 39/21 oct. 1976.
- ³⁵ Arhivă Uniune, dosar A3/467, PV 38/28 sept. 1977.
- ³⁶ Arhivă Uniune, dosar A3/184, PV 39/3 dec. 1978.
- ³⁷ *Curierul Adventist* nr. 9,10/1978, p. 6.
- ³⁸ Arhivă Uniune, dosar A3/467, PV 26/30 aug. 1978.
- ³⁹ Arhivă Uniune, dosar A3/184, PV 22/1 aug. 1979.
- ⁴⁰ Arhivă Uniune, dosar A3/184, PV 6/7 feb. 1980.
- ⁴¹ Arhivă Uniune, dosar A3/184, PV 31/31 iulie, 1980.
- ⁴² Arhivă Uniune, dosar A3/185, PV 35/8 oct. 1981.
- ⁴³ Arhivă Uniune, dosar A3/185, PV 12/21 apr. 1982.
- ⁴⁴ Arhivă Uniune, dosar A3/185, PV 26/17 aug. 1982.
- ⁴⁵ Arhivă Uniune, dosar A3/186, PV 26/12 iulie 1984.
- ⁴⁶ Arhivă Uniune, dosar A3/187, PV 34/3 oct. 1984.
- ⁴⁷ Arhivă Uniune, dosar A3/187, PV 33/27 nov. 1985.
- ⁴⁸ Arhivă Uniune, dosar A3/187, PV 30/4 sept. 1986.
- ⁴⁹ Arhivă Uniune, dosar A3/187, PV 16/14 mai 1987.
- ⁵⁰ Nelu Dumitrescu, *Curierul Adventist* nr. 11,12/1988, p. 16.

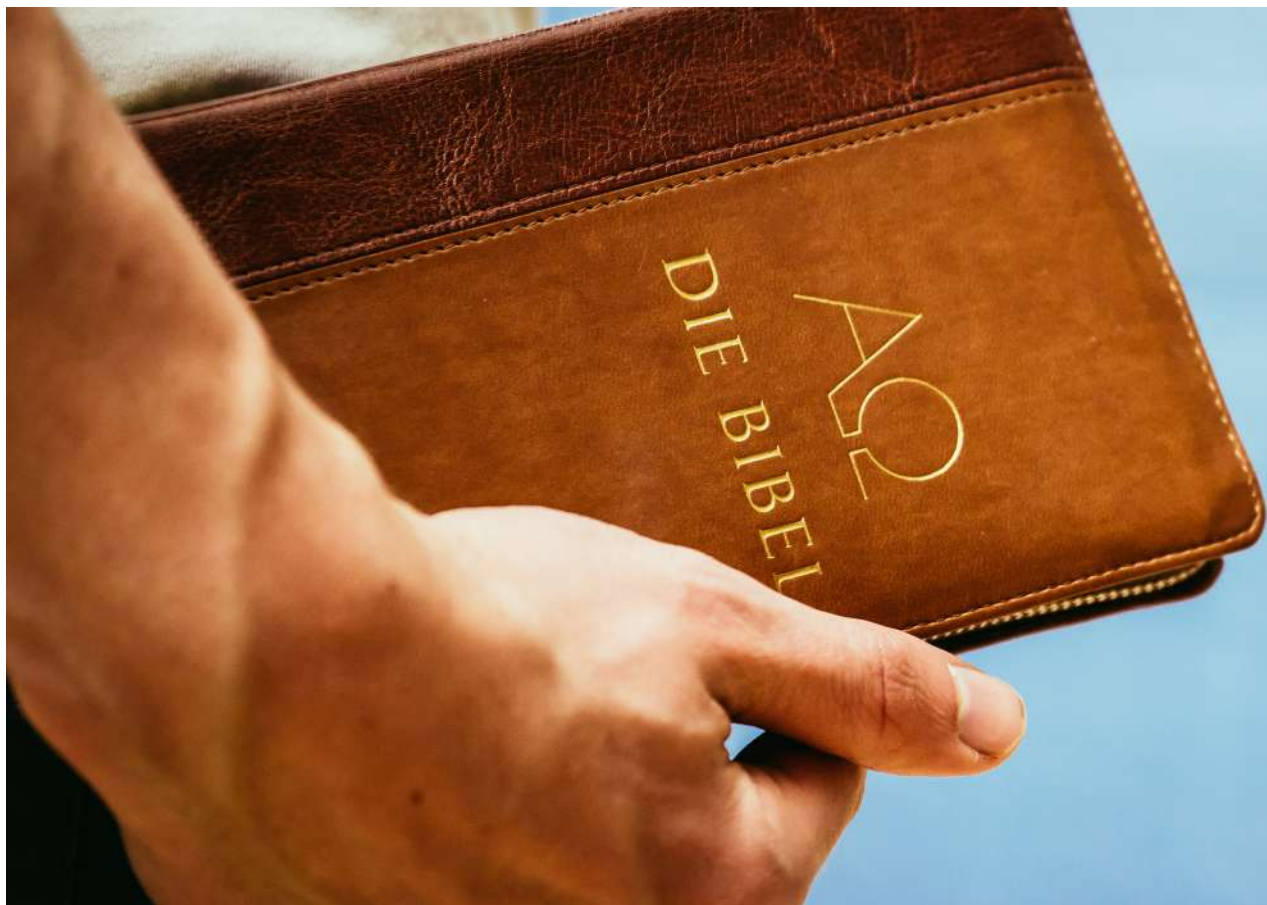
CURAJUL DE A MĂRTURISI

Dacă Domnul urmează să vină, așa cum înțelegem din interpretarea Scripturii, evenimentul trebuie să fie mediatizat. Dar cine să prezinte evenimentul și cui îi revine sarcina de a pregăti calea Sa?

Orice eveniment major în lumea noastră, fie că e zonal sau global, este precedat de un program de publicitate. Biserica trebuie să își asume acest rol. Aceste gânduri apar pe fondul situației globale înșesate de crize de tot felul. Toate acestea par să ne trimită la deznodământul profetizat și par să confirme predicțiile profetice în care am crezut ca biserică. Despre asta s-a tot discutat în biserică și în interacțiunea cu oamenii de lângă noi. Fiecare criză era un prilej prin care se atrăgea atenția oamenilor că Biblia este credibilă și că trebuie luată în serios. Dar în ultima vreme ne aflăm într-o situație cel puțin ambiguă. O stare de amortire pare să cuprindă biserica. Biserica Adventistă nu e prezentă pe piața media.

Marile puteri politice și economice își dispută planeta. Acum asistăm la o reșezare a plăcilor tectonice geopolitice. Planeta este din nou împărțită între centre de putere. Și fiecare caută să ia cât mai mult și să obțină centre de putere, de orice natură ar fi ele. În plus, noile mișcări globale cuprind zona religioasă. Papa, liderul catolic și, implicit, creștin, așa cum este perceput în lume, este invitat să medieze conflictul din Ucraina. Mai sunt și alți lideri religioși care ar putea pune umărul la rezolvarea conflictelor și recâștigarea păcii pe pământ. Asupra acestor lucruri va trebui să revenim pentru că este parte a mesajului cu care ne identificăm.

Problema e că biserica noastră lipsește de pe radarul mediatic. Orice explicații am încerca, nu stau în picioare. Domnul Isus trebuie prezentat. Și nu oricum, ci cu putere. Nu cu puterea nucleară, nici cu cea financiară, „«ci prin Duhul Meu», zice Domnul oștirilor!” (Zaharia 4:6).

Și aici nu vorbim doar de lucrarea individuală a fiecărui membru, care fără doar și poate este esențială, iar unii chiar sunt implicați. Ci de impactul după care poporul care-L reprezintă pe adevăratul Dumnezeu va fi reperat și cunoscut ca atare. Chiar dacă va fi considerat fanatic sau retrograd, el se bucură de privilegiul de a mărturisi. Biserica trebuie să fie un far călăuzitor în jungla morală a ultimei generații, pentru cei care vor, indiferent câți vor fi, mulți sau puțini.

Lucrarea pe pământ a Domnului a fost precedată de cea a lui Ioan Botezătorul. Lucrarea sa fusese profetizată, iar el și-a împlinit misiunea cu toată puterea. Însă după începerea activității publice a Mântuitorului, ucenicii aveau rolul de a anunța prin sate și orașe sosirea Sa. După ce notorietatea Domnului a cuprins Palestina, nu mai era nevoie de niciun anunț. Oamenii se anunțau între ei, chiar mai mult decât era cazul.

Aceasta a fost misiunea bisericii în toate veacurile până azi. Pentru fiecare generație trebuia prezentată Evanghelia ca și cum ar fi ultima generație. Poate că am obosit sau poate că trebuie căutate metode care să se potrivească generației actuale, o generație atipică la scara întregii istorii. Poate că și natura schimbărilor filozofice, sociale sau chiar morale, cât și frecvența lor ne iau prin surprindere. Nimeni nu a putut prevedea

**DOMNUL ISUS
TREBUIE PREZENTAT.
ȘI NU ORICUM,
CI CU PUTERE.
NU CU PUTEREA NUCLEARĂ,
NICI CU CEA FINANCIARĂ,
„CI PRIN DUHUL
MEU», ZICE DOMNUL
OȘTIRILOR!”
(ZAHARIA 4:6).**

aceste schimbări și de aceea putem avea o scuză. Totuși Dumnezeu nu este surprins. El controlează totul. Ni le-a prezentat de mult, dar nici măcar profeții nu le-au înțeles. E treaba noastră să studiem și să lucrăm în direcția profeției. Daniel 12:9-10: „El a răspuns: «Du-te, Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pece-tuite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți; cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege.»”

Oricum am judeca, nucleul și fundamentul credinței Bibliei trebuie prezentat clar, ferm, convingător, înțeles și cu demnitate. Iată un exemplu, care poate că va mai ajunge în atenția noastră, despre cum se poate face misiune de cel mai înalt nivel. În luna iulie, un politician de rang înalt, prim-ministrul Ungariei, domnul Victor Orban, aflat la Băile Tușnad, a făcut o declarație care a stârnit reacții puternice: „La noi, tatăl este bărbat, mama este femeie și copiii noștri să fie lăsați în pace” (<https://digi24.ro>).

Nu este despre escatologie, ci despre legea firii, așa cum o găsim în Geneza. De fapt, solia îngerilor din Apocalipsa 14 prezintă în prim plan calitatea de creator a lui Dumnezeu. În contextul neopăgânismului agresiv occidental, e un act de curaj să afirmi că Dumnezeu există, că a creat lumea și a organizat-o, ordine care ar trebui să existe permanent, inclusiv astăzi. Aceasta ar trebui să fie Noua Ordine Mondială, o ordine care are la bază legea Fondatorului ei. Afirmația este cu atât mai importantă cu cât vine din partea unui lider european, declarație care poate avea consecințe uriașe asupra carierei și vieții sale, dar și asupra țării pe care o reprezintă.

Pentru noi este important faptul că apărarea valorilor creștine de bază este mai susținută din afara bisericii. Chiar dacă ne bucurăm de libertate religioasă datorită filozofiei toleranței occidentale, poate și din teama de a nu ne strica liniștea, refuzăm să afirmăm mai hotărât valori care par desuete în societatea modernă, totuși biserica întemeiată pe Cuvântul Domnului trebuie să fie cunoscută ca luptând pentru fundamentele ei religioase. Aceasta este parte fundamentală a mărturisirii noastre și poate costa foarte mult. Rămâne să răspundem la întrebarea: cât de mult mai suntem dispuși să plătim pentru mărturisirea credinței noastre? ■

**MEDIATIZARE
ENTUZIASTA
MUGUREL
ASAFTEI**

**ÎN CONTEXTUL NEO-
PĂGÂNISMULUI
AGRESIV, E UN ACT DE
CURAJ SĂ AFIRMI CĂ
DUMNEZEU EXISTĂ, CĂ
A CREAT LUMEA ȘI A
ORGANIZAT-O, ORDINE
CARE ESTE NECESARĂ
PERMANENT.**

Mugurel Asaftei, secretar Conferința Moldova

ELLEN WHITE ȘI ECOLOGIA

LEGĂTURA DINTRE CREAȚIE ȘI CREATOR

A fost Ellen White ecologistă? Era ea preocupată de planeta Pământ, de ecologie, de reciclare, de contaminări cu diverse virusuri sau de efectele materialismului? Aceste probleme nu prea existau în secolul al XIX-lea, când a trăit Ellen White. Cu toate acestea, deși materialele plastice, energia nucleară sau poluanții chimici erau în cea mai mare parte necunoscuți în timpul ei, Ellen White era un avocat puternic al îngrijirii pământului.

Conștiința ei ecologică avea două surse: Scriptura și inspirația directă de la Dumnezeu. Ea a subliniat faptul că noi ar trebui să cunoaștem Biblia pentru că ea ne dezvăluie voia lui Dumnezeu. În paginile sale învățăm motivul creării noastre și cum să ne atingem scopul pentru care am fost creați.¹

Ellen White a avut o abordare holistică în ceea ce privește viața și misiunea ei. Pentru ea, grija față de pământ nu era diferită de grija față de ființele umane. Ea a subliniat faptul că natura nu numai că induce sentimentul gloriei lui Dumnezeu, ci aduce și odihnă și bucurie oamenilor de toate vârstele.²

O viață practică

Cultivarea pământului pentru obținerea alimentelor necesare îngrijirii familiei nu a fost singurul motiv pentru care Ellen White a vorbit despre avantajele vieții la țară. În opinia ei, copiii care au ocazia să lucreze în grădină, să aibă grijă de animale și să observe minunile și frumusețile naturii au parte atât de avantaje educaționale, cât și spirituale.³ Ea considera că sănătatea fizică se îmbunătățește prin traiul în mijlocul naturii.⁴

Cum punea Ellen White în practică ceea ce ea însăși predica referitor la ecologie? Ea se bucura de grădinarit, de drumeții, de tabere în munți și de picnicuri în aer liber împreună cu familia; de asemenea, promova tratamentele naturiste, cum ar fi hidroterapia, masajul și alte proceduri sănătoase.

Ellen White iubea florile și deseori făcea paralele între lumea botanică și Creatorul tuturor lucrurilor. Convinșă că Dumnezeu dorește ca noi „să ne bucurăm de lucrurile frumoase ale creației Sale”⁵, ea a plantat cu grijă multe flori și buchetele de flori proaspete îi decorau masa în fiecare Sabat în timpul perioadei de vegetație. Ea ne învață că natura este darul lui Dumnezeu pentru noi. El dorește ca noi să o îngrijim și să o protejăm ca răspuns la harul Său.⁶

Preocupările lui Ellen White cu privire la ecologie se reflectă cel mai bine în accentul pus pe o dietă vegetariană echilibrată. Vegetarianismul nu numai că ne oferă o sănătate mai bună, ci salvează și animalele și resursele pământului. Acest stil de viață oferă un răspuns practic cu privire la hrana populației, prin folosirea cerealelor și a altor resurse naturale.

Nu numai sănătatea omenirii⁷ a condus-o pe Ellen White să militeze pentru dieta vegetariană, ci și îngrijorarea pentru suferința animalelor.⁸ Ea a vor-

bit despre abuzurile abatoarelor și ale fabricilor: „Animalele văd și aud, iubesc, se tem și suferă.”⁹

Restaurarea creației

Ellen White a legat ecologia de răspândirea Evangheliei. Ea a scris: „[Bărbați și femei] trebuie să coopereze cu Dumnezeu la restaurarea pământului bolnav și să ajute la însănătoșirea lui pentru a aduce slavă și glorie numelui Său.”¹⁰ Într-adevăr, ea a considerat că administrarea atentă a terenului este o datorie importantă.¹¹

Cu mult înainte ca lăcomia pentru petrol să se răspândească la nivel politic mondial, înainte de contaminarea chimică alarmantă a apei, a aerului și a pământului, Ellen White a constatat nevoia de apă pură și de aer curat.¹² De asemenea, ea a înțeles efectele negative ale poluării chimice și fonice.¹³ Ea a subliniat adesea beneficiile unei case la țară, sau chiar beneficiile unei excursii la țară, menite să ofere pacea, liniștea și odihna, care sunt esențiale pentru sănătatea mentală și pentru sănătatea inimii.¹⁴

Asemenea Scripturii, Ellen White i-a sfătuit constat pe creștini să respingă materialismul și să-și simplifice viața astfel încât să dispună de fonduri pentru a sprijini misiunea și pentru a-i îngriji pe cei săraci.¹⁵ Ea a încurajat familiile să trăiască din veniturile lor și să nu strângă lucruri inutile.¹⁶

În ultimii ani, cercetările au arătat potențialul de dezvoltare morală în mijlocul lumii naturale. Cu toate acestea, Ellen White a scris despre potențialul de dezvoltare morală în natură cu mai mult de 100 de ani în urmă. Ea considera că natura oferă oportunități de a învăța și de a aprofunda valorile spirituale, dacă acceptăm să îi acordăm lui Dumnezeu meritele ca fiind Creatorul naturii.¹⁷ Astfel, ecologia nu este un scop în sine. Un mediu nealterat ne arată un Dumnezeu căruia îi place frumosul.

Creatorul creației

În opinia lui Ellen White, respectul pentru creație include și respectul față de Creator. Ea observa faptul că drepturile omului își au rădăcina în doctrina creației. Păcatul a rupt relația omenirii cu Dumnezeu, relațiile interumane și relația omului cu natura. Dar motivați de harul lui Dumnezeu, noi încercăm să refacem toate cele trei categorii de relații.

Astfel, Ellen White vorbea despre aprobarea lui Dumnezeu cu privire la „un guvern care prote-

jează, restabilește, ameliorează, dar nu se bucură niciodată de opresiune. În mod deosebit, săracii trebuie tratați cu bunătate... Toți cei defavorizați trebuie să primească ajutor și niciun suflet care poartă chipul lui Dumnezeu nu trebuie să fie plasat la picioarele unei alte ființe umane. Cea mai mare dovadă de bunătate și libertate sunt oferite prin răscumpărarea cu sângele lui Hristos.”¹⁸

Adam și Eva și-au pierdut mediul perfect din Eden din cauza păcatului, iar lucrul acesta a declanșat un proces de degradare a mediului. Astăzi, noi afectăm mediului înconjurător prin materialism, lăcomie, poluare și o nepăsare evidentă în ceea ce privește resursele și frumusețile limitate ale Pământului.

În calitate de creștini, noi nu trebuie doar să așteptăm cu nerăbdare restaurarea finală a pământului în starea originală de la Eden, ci să Îl și onorăm pe Dumnezeu astăzi prin a ne asuma responsabilitatea de a avea grijă de planeta noastră. ■

Cindy Tutsch, pensionară, fost director asociat al fundației Ellen G. White Estate. Locuiește în Seattle, Washington, Statele Unite.

¹ Ellen G. White, *Counsels to Parents, Teachers, and Students* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1913), p. 427.

² *Eadem, The Adventist Home* (Nashville: Southern Pub. Assn., 1952), p. 153.

³ *Eadem, Testimonies for the Church* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1948), vol. 6, p. 195; *The Ministry of Healing* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1905), p. 370.

⁴ *Eadem, Counsels on Health* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1923), p. 266; *The Ministry of Healing*, p. 264.

⁵ *Eadem, Selected Messages* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1958, 1980), book 2, p. 356.

⁶ *Eadem, The Ministry of Healing*, p. 365.

⁷ *Ibidem*, pp. 296, 297.

⁸ *Ibidem*, p. 314.

⁹ *Ibidem*, p. 315.

¹⁰ *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, Ellen G. White Comments, vol. 1, p. 1112.

¹¹ *Ibidem*.

¹² Ellen G. White, *Selected Messages*, book 2, p. 456.

¹³ *Eadem, The Ministry of Healing*, p. 365.

¹⁴ *Eadem, The Adventist Home*, pp. 136, 139; *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, p. 187.

¹⁵ *Eadem, The Ministry of Healing*, p. 287.

¹⁶ *Eadem, The Adventist Home*, p. 396.

¹⁷ *Eadem, Testimonies*, vol. 3, pp. 376, 377; *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, pp. 54, 55.

¹⁸ *Eadem, Manuscript Releases* (Silver Spring, Md.: Ellen G. White Estate, 1990), vol. 3, pp. 37, 38.

ÎNVĂȚĂTURI SIMPLE DIN TEXTE MAI DIFICILE

Avem suficiente motive să considerăm că misiunea lui Ilie, primită prin cuvântul Domnului după întâlnirea din peștera unde se refugiase de frica Izabelei, nu era tocmai lesne de îndeplinit. În schimb, formularea ei era cât se poate de clară: „Domnul i-a zis: «Du-te, întoarce-te pe drumul tău prin pustie până la Damasc și, când vei ajunge, să ungi pe Hazael ca împărat al Siriei. Să ungi și pe Iehu, fiul lui Nimși, ca împărat al lui Israel și să ungi pe Elisei, fiul lui Șafat, din Abel-Mehola, ca proroc în locul tău.»”

Dar nu la fel de limpede este și versetul care urmează, deși acesta pare a preciza consecințele acțiunilor încredințate prorocului: „Și se va întâmpla că pe cel ce va scăpa de sabia lui Hazael îl va omorî Iehu și pe cel ce va scăpa de sabia lui Iehu îl va omorî Elisei.”¹

Avem de-a face cu o coaliție cel puțin ciudată a doi viitori împărați — dintre care unul păgân, împreună cu un profet al lui Dumnezeu — împotriva unui dușman neprecizat. Contextul istoric ne ajută să înțelegem totuși că lupta este împotriva idolatriei. Nu era nici pentru prima, nici pentru ultima oară când, la împlinirea voinței divine, conlucrau persoane cu apartenență socială și chiar etnică diferită.

Astfel, în vremea judecătorilor, „Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel. El i-a dat în mâinile unor prădători care i-au prădat, i-a vândut în mâinile vrăjmașilor lor de jur împrejur și nu s-au mai putut împotrivi vrăjmașilor lor.”² În același timp, Ghedeon — un reprezentant al poporului asuprit — dărâmă altarul lui Baal, gest simbolic chiar dacă era singular și cu referire la spațiul familial.

La fel urma să se întâmple și în viitorul nu prea îndepărtat: „Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel și i-a dat în mâinile lui Hazael, împăratul Siriei, și în mâinile lui Ben-Hadad, fiul lui Hazael, tot timpul cât au trăit împărații aceștia”³, iar „Iehu a nimicit pe Baal din mijlocul lui Israel”⁴. La acestea se mai adaugă și acțiunile sinergice ale profeților: „De aceea îi voi biciui prin proroci, îi voi ucide prin cuvintele gurii Mele și judecățile Mele vor străluci ca lumina!”⁵

Date fiind cele de mai sus, vom încerca să descifrăm semnificația mesajului pe care Dumnezeu îl transmite lui Ilie și, de ce nu, nouă, urmașilor acestuia din contemporaneitate, prin versetul cu pricina.

Dumnezeu își face lucrarea și cu tine, și fără tine

Respingând poziția de singularitate pe care o invocă prorocul, Dumnezeu îi arată lui Ilie că lucrarea la care a fost chemat poate fi preluată oricând de alți servi ai Săi, cu menționarea suplimentară a unei impresionante forțe de rezervă, constituită din cei „șapte mii de bărbați, și anume... toți cei ce nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal și a căror gură nu l-au sărutat”⁶. Ceea ce se și întâmplă, de altfel, după ce Ilie este luat la cer.

Sintetizând această stare de fapt, o vorbă sugubeață spune că „cimitirele sunt pline de oameni de neînlocuit”. Realitate de care aveau să se convingă atât Ghedeon, cât și cei peste treizeci de mii de ostași „lăsați la vatră” chiar înainte de confruntarea cu madianiții⁷.

Porunca Domnului Isus către fiecare dintre urmașii Lui este: „Mergi, du-te și lucrează în via Mea”, dar dacă tu îngropi talantul, se vor găsi alții care să sporească averea Stăpânului. O posibilitate atât de evidentă încât, răspunzând fariseilor invidioși pe manifestările spontane ale celor care-L însoțeau la intrarea triumfală în Ierusalim, Mântuitorul „a răspuns: «Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga»”⁸.

Pierderea calității de „popor ales” s-a datorat tocmai faptului că „vechiul Israel nu a împlinit planul lui Dumnezeu... cel mai adesea, în istoria lor, ei L-au uitat și au pierdut din vedere înaltul privilegiu de a fi reprezentanți ai Lui. L-au jefuit de slujirea pe care le-o cerea și au lipsit și pe semenii lor de îndrumarea religioasă și de un exemplu sfânt”⁹.

Este pericolul care-l poate afecta pe oricare dintre credincioșii de astăzi, beneficiari ai privilegiului de a fi „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui”, condiția fiind aceeași: „Ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”¹⁰.

De altfel, beneficiul nu este al lui Dumnezeu, ci al celui implicat în lucrarea la care a fost rânduit, după cum ne confirmă refrenul unei cunoscute cântări creștine: „Slujirea e favoarea cea mai mare / Și bucuria de la seceriș.”

Mai mult, suntem avertizați că „lucrarea pe care biserica nu a făcut-o într-un timp de pace și prosperitate va trebui să fie făcută în timpul unei crize teribile, sub cele mai descurajatoare și respingătoare împrejurări”¹¹.

Alegere, nu discriminare

Prezența lui Hazael, generalul păgân și viitorul împărat al Siriei, în cadrul ciudatului triumvirat ce urma să continue lucrarea lui Ilie ne arată că alegerile divine sunt deasupra prejudecăților și preferințelor umane, fie ele religioase, etnice sau de altă natură. Cu atât mai mult cu cât generalul sirian nu este singurul exemplu biblic în acest sens.

Dumnezeu s-a folosit de Rahav, o femeie idolatră de moravuri ușoare, pentru a-i ocroti pe israeliții trimiși să iscodească cetatea Ierihon și de moabita Rut, pentru a completa genealogia lui David și a Domnului Isus. Asupritorii din vremea judecătorilor erau tot dintre neamuri, ca și împărații asiro-babilonieni de mai târziu.

Ca să nu mai vorbim de împăratul medo-persan, chemat să refacă dimensiunea statală a poporului Israel: „«Eu am ridicat pe Cyrus în dreptatea Mea și voi netezi toate cărările lui. El Îmi va zidi iarăși cetatea și va da drumul prinșilor Mei de război, fără preț de răscumpărare și fără daruri», zice Domnul oștirilor”¹².

Absența discriminării este ilustrată și în Noul Testament prin pilda *samariteanului* (subl. ns.) milos¹³, prin conversația lui Isus cu femeia samariteană de la fântâna lui Iacov și folosirea zelului ei misionar¹⁴, sau prin vindecarea fiului unei femei grecoace de obârșie sirofeniciană¹⁵. Iar, după revărsarea Duhului Sfânt asupra celor din casa sutașului roman, apostolul Petru afirmă explicit: „În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că, în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănire este primit de El.”¹⁶

Implicat fiind în activitățile ADRA privind ajutorarea refugiaților ucraineni, am cunoscut personal o doamnă care, după ce și-a folosit timpul și relațiile pentru sprijinul acestor năpăstuiți, nu a ezitat să facă apel la economiile personale atunci când împrejurările o cereau, motivația fiind o autentică dragoste față de semenii aflați în nevoie, și nu apartenența la o anume confesiune.

Cu același prilej am constatat că o asociație adventistă a sprijinit financiar un grup de refugiați găzduiți de o organizație umanitară catolică pentru a organiza botezul în rit ortodox al unui copil născut în prigoană, semn că aserțiunea apostolului Petru rămâne valabilă și astăzi.

Aleși pentru misiune, nu pentru mântuire

Este interesantă evoluția lui Iehu, de la împlinitorul *ad litteram* al prescripțiilor divine, la o spiritualitate duplicitară. Cuvântul Scripturii ne spune că „Iehu a nimicit pe Baal din mijlocul lui Israel. Totuși Iehu însă n-a luat seama să umble din toată inima lui în legea Domnului Dumnezeului lui Israel și nu s-a abătut de la păcatele în care târâse Ieroboam pe Israel”¹⁷.

E drept că nici despre Hazael nu avem informații că, în urma împlinirii făgăduinței de a fi împărat, și-ar fi schimbat atitudinea sau comportamentul agresiv față de israeliți, deși fusese prevenit de către profetul Elisei în acest sens.

Astfel de situații ne arată cât se poate de clar că îndeplinirea, cu sau fără știință, a unei misiuni divine nu reprezintă garanția unei relații autentice, de natură mântuitoare, cu Dumnezeu. E drept că El este Cel care își alege instrumentele, individuale sau colective, pentru a-și duce la bun sfârșit lucrările, dar alegerea drumului care duce la mântuire aparține omului.

În acest registru trebuie înțeles versetul: „Fiindcă Scriptura zice lui Faraon: «Te-am ridicat înadins, ca să-Mi arăt în tine puterea Mea și pentru ca Numele Meu să fie vestit în tot pământul.»”¹⁸ Chestiunea pusă în evidență nu este salvarea personală a lui faraon, ci poziția lui faraon de conducător al uneia dintre cele mai mari națiuni ale timpului său.

La fel se întâmplă și în cazul lui Balaam, a cărui precizie mesianică rostită sub inspirație divină nu l-a ajutat ca sfârșitul lui să fie în conformitate cu speranța pe care și-o exprimase: „O, de aș muri de moartea celor neprihăniți și sfârșitul meu să fie ca al lor!”¹⁹

O mențiune aparte merită împăratul Nebucadnetar, pe care Dumnezeu îl numește „robul Meu”²⁰, ceea ce nu

CĂILE
PROVIDENȚEI
DAN
CONSTANTINESCU

SĂ NU NE MIRĂM DACĂ
ALEGEREA LUI DUMNEZEU
NI SE PARE NEAȘTEPTATĂ.

l-a scutit ulterior de experiența amară a coabitării cu fiarele câmpului, până la momentul recunoașterii „că Cel Preainalt stăpânește peste împărăția oamenilor și că o dă cui vrea”²¹.

Lasă-L pe Dumnezeu să-ți croiască planurile!

Un alt aspect care frapează în textul analizat este faptul că nici Iehu și nici Hazael nu se regăseau în linia firească a succesiunii la tron, nefiind întâii născuți și nici măcar fii ai împăraților care domneau la momentul respectiv.

Israeliiți preluaseră obiceiul vecinilor, potrivit căruia urmașul la tron era, de regulă, întâiul născut de parte bărbătească al suveranului în viață, deși aceasta nu era o prevedere biblică. De altfel, textul Scripturii pune în evidență o altă realitate, consemnând succesiunea la tron potrivit tradițiilor omenești prin expresia „în locul lui a domnit fiul său”..., în timp ce pentru conducătorii aleși prin voința divină expresia consacrată este „unsul Domnului”.

Intervenția providenței conducătoare a lui Dumnezeu în configurarea regalității israelite, în afara cutumelor uzuale, nu era o noutate. Avem în vedere alegerea lui Saul, primul împărat, din seminția lui Beniamin, „una din cele mai mici seminții ale lui Israel, provenind chiar din cea mai mică dintre toate familiile din seminția lui Beniamin”²², dar și opțiunea pentru David, mezinul dintre cei opt fii ai lui Isai. La fel, alegerea lui Solomon, fiul acestuia din urmă, deși nu era întâiul născut, a fost realizată sub Înaltul patronaj ceresc: „Fiul tău pe care-l voi pune în locul tău pe scaunul tău de domnie.”²³

Chiar și privilegiile întâiului născut din legislația mozaică au fost uneori remodelate sub inspirație divină. Avem în vedere includerea lui Iacov și a fiului său Iuda în ascendența hristică, deși intervenția umană în acest sens a fost uneori motivată de interese meschine și egoiste.

„Nu rareori mintea oamenilor și chiar a slujitorilor lui Dumnezeu este atât de orbită de păreri omenești, de tradiții și de învățăturile false ale oamenilor, încât nu sunt în stare să prindă decât în parte lucrurile mari pe care El le-a descoperit în Cuvântul Său. ... Chiar și proccii, care au fost favorizați cu o iluminare deosebită a Duhului, n-au înțeles pe deplin importanța descoperirilor încredințate lor.”²⁴

Principalul motiv pentru care este de preferat să lăsăm în seama lui Dumnezeu configurarea și operaționalizarea proiectelor din domeniul spiritual și nu numai este legat de calitatea Sa de Atotcunoscător, în timp ce noi, oamenii, suntem nevoiți să evaluăm după aparențe. „Poți spune tu că poți pătrunde adâncimile lui Dumnezeu, că poți ajunge la cunoștința desăvârșită a Celui Atotputernic?”²⁵ este întrebat neprihănitul Iov, iar apos-

tolul Pavel adaugă: „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!”²⁶

Chemarea lui Ellen G. Harmon (căsătorită White) la activitatea profetică este un exemplu minunat în ceea ce privește superioritatea viziunii divine. După toate standardele omenești, trăind într-o lume în care numai bărbații aveau un cuvânt de spus, o femeie care, din cauza unui nefericit accident, a fost nevoită să-și întrerupă studiile școlare la doar nouă ani părea sortită unei vieți, în cel mai fericit caz, mediocre.

Și, cu toate acestea, materialul pe care ea l-a scris umple mai bine de 80 de cărți, 200 de broșuri și 4.600 de articole în diferite publicații periodice. Predici, jurnale, mărturii speciale și scrisori sunt cuprinse în alte 60.000 de pagini de manuscrise. Mai mult, anvergura tematică a acestui material este uimitoare. Preocuparea lui Ellen G. White n-a fost limitată numai la câteva domenii înguste. Domnul i-a dat sfaturi în probleme de sănătate, educație, viața de familie, cumpătare, evanghelizare, lucrarea de publicații, alimentație adecvată, lucrare medicală și în multe alte domenii.

Să nu ne mai mirăm deci dacă alegerea lui Dumnezeu pentru anumite misiuni se oprește asupra unor persoane cărora șabloanele noastre de apreciere nu le acordă prea multe șanse. Sau, de ce nu, chiar asupra ta. Pentru că „lucrurile acestea nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu», zice Domnul oștirilor”²⁷. ■

Dan Constantinescu, doctor în economie, licențiat în teologie

PRINCIPALUL MOTIV PENTRU CARE ESTE DE PREFERAT SĂ LĂSĂM ÎN SEAMA LUI DUMNEZEU CONFIGURAREA ȘI OPERAȚIONALIZAREA PROIECTELOR DIN DOMENIUL SPIRITUAL, PRECUM ȘI ÎN ORICARE ALT DOMENIU, ESTE LEGAT DE CALITATEA SA DE ATOTCUNOSCĂTOR, ÎN TIMP CE NOI, OAMENII, SUNTEM NEVOIȚI SĂ EVALUĂM DUPĂ APARENȚE. „O, ADÂNCUL BOGĂȚIEI, ÎNȚELEPCIUNII ȘI ȘTIINȚEI LUI DUMNEZEU!”

¹ 1 Împărați 19:15-17.

² Judecătorii 2:14.

³ 2 Împărați 13:3.

⁴ 2 Împărați 10:28.

⁵ Osea 6:5.

⁶ 2 Împărați 19:18.

⁷ Vezi Judecătorii 7:1-7.

⁸ Luca 19:40.

⁹ E.G. White, *Profeți și regi*, pp. 19-20.

¹⁰ 1 Petru 2:9.

¹¹ E.G. White, *Mărturii*, vol. 5, p. 463.

¹² Isaia 45:13.

¹³ Luca 10:30-37.

¹⁴ Ioan 4:6-42.

¹⁵ Marcu 7:24-30.

¹⁶ Faptele 10:34,35.

¹⁷ 2 Împărați 10:28,31.

¹⁸ Romani 9:17.

¹⁹ Numeri 23:10.

²⁰ Ieremia 27:6.

²¹ Daniel 4:32.

²² 1 Samuel 9:21.

²³ 1 Împărați 5:5.

²⁴ E.G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 344.

²⁵ Iov 11:7.

²⁶ Romani 11:33.

²⁷ Zaharia 4:6.

IOSIF ÎN GROAPA LEILOR

Când este o plantă mai puternică decât un leu, un măgar sau un lup? Credinciosul este comparat în Scriptură cu cedrul Libanului, cu ficulul (Psalmii 92:12), cu un pom sădit lângă un izvor de apă (Psalmii 1:3), fiind asimilat comportamental regnului vegetal în general. Cum ar trebui creștinul să se raporteze la „leii” lumii noastre, care seamănă din ce în ce mai mult cu o junglă comportamentală? Isus Hristos ne-a trimis „ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți dar înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii” (Matei 10:16).

Ne aducem aminte din anii de școală de replica pe care ne-o dădeau uneori profesorii atunci când nu eram atenți: „Ce stai și te uiți ca o mimoză?”

În Grădina Botanică din București am descoperit o plantă foarte sensibilă. Atât de sensibilă încât atunci când îi atingi frunzele, le retrage. Dacă insiști să o atingi nepermis de insistent, își retrage crenguța cu totul. Stând lângă *Mimosa pudica*, ai impresia că este o plantă cu suflet. Această plantă mișcătoare doar că nu vorbește. Mimoza este un arbust ornamental de origine tropicală, cu lăstari spinoși, cu frunze care seamănă izbitor de mult cu ferigile și care se strâng în momentul în care sunt atinse, pentru a-și reveni la forma inițială în 30-60 de minute. În limba latină, *mimosa* înseamnă „timid/retras”. În momentul în care o atingi, frunzele și crenguțele se retrag ca într-un joc de domino. Termenii: *mimosa* sau *mimosa pudica*, sau expresia „sensibilă ca o mimoză” ne fac să ne gândim la o persoană pudică, mai retrasă și mai sensibilă.

Cu câteva săptămâni în urmă a avut loc, în București, sărbătoarea de 30 de ani a Societății Biblice Interconfesionale din România. Printre invitații speciali a fost un episcop ortodox armean care se ocupă de această lucrare importantă în țara lui. Acesta a conferențiat foarte frumos în plen despre impactul și rolul Scripturii în societatea modernă. După terminarea întâlnirii m-am dus împreună cu un coleg să fac cunoștință cu episcopul armean. După ce ne-am prezentat, am început să discutăm despre punctele comune dintre adventiști și armenii ortodocși. Vizitasem Armenia de câteva ori. I-am amintit din istorie că armenii, apărați de Munții Caucaz, asemenea etiopienilor, au serbat Sabatul până nu de mult. Episcopul mi-a confirmat informația: „Astăzi, cele mai multe slujbe și slujbe de pomenire a morților sunt oficiate în Sabat, nu duminică.” Apoi am continuat dialogul. Primele cuvinte din Tora, în ebraică sunt aproape identice cu cele din limba armeană: „Tohu vă bohu” față de „Toh

**PROVOCAREA
ADVERSITĂȚILOR
DANIEL
NIȚULESCU**

**CUM AR TREBUI CREȘTINUL
SĂ SE RAPORTEZE LA
„LEII” LUMII NOASTRE,
CARE SEAMĂNĂ TOT
MAI MULT CU O JUNGLĂ
COMPORTAMENTALĂ?**

boh”: „pustiu și gol”. Urarea „Sabat binecuvântat!” în armeană – „Șabat bari!” ai impresia că este preluată literal din ebraică. Ambele popoare străvechi au trecut prin cuptoarele genocidului cântându-și durerea peste munți. Cele două popoare împart, într-o oarecare măsură, un leagăn comun de civilizație, îmbrățișând o istorie milenară. În momentul imediat următor, episcopul îl cheamă pe chelner și-l roagă să-i toarne vin în pahar. „Da, înțeleg, dar ce fel de pastori creștini sunteți voi dacă nu beți un pahar din «sângele lui Hristos»?” A fost momentul în care efectiv ne-am simțit ca niște mimoze pudice în fața suitei de oameni ai bisericii, cu cruci mari pe piept, care degustau cu poftă „sângele lui Hristos”. După o pauză am îndrăznit să-i răspund: „Nu vă supărați, acesta nu e sângele lui Hristos, ci vinul lui Noe.”

**LA FEL CA
MÂNTUITORUL
SĂU, IOSIF
TRĂIEȘTE INTENS
ÎNTE CIOCAN ȘI
NICOVALĂ. ÎNTE
AI SĂI, CARE NU-L
CREDEAU, ȘI
LUMEA DE AFARĂ,
CARE NU-I ERA
OSPITALIERĂ.**

Efigia cărui om neprihănit din Scriptură vă vine în minte atunci când vă gândiți la *mimosa pudica*? Nu trebuie să cauți prea mult în memoria biblică, și Iosif este numele în dreptul căruia simbolul întâlnește realitatea. Celebra retorică a lui Iosif este mai mult decât un argument, este un simbol al curăției și al pietății peste veacuri: „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuesc împotriva lui Dumnezeu?” (Geneza 39:9).

Iosif, antemergătorul lui Hristos, trăiește mai mult subteran, dintr-o groapă în alta mai întunecoasă, temnița, cu un scop pe care nu-l intuia în momentul suferinței: „*Prin aruncarea lui în groapă și prin rămânerea lui ca rob în Egipt, Iosif a devenit un salvator pentru familia tatălui său... la fel și Hristos, devenind Salvatorul neamului omenesc.*”¹ La fel ca Mântuitorul Său, Iosif trăiește intens între ciocan și nicovală. Între ai săi, care nu-l credeau, și lumea de afară, care nu-i era ospitalieră. Cei mai aprigi dușmani ai lui Iosif erau frații lui: „Frații lui au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe ei toți și au început să-l urască. Nu puteau să-i spună nicio vorbă prietenească” (Geneza 37:4). „Frații lui i-au zis: «Doar n-ai să împărățești tu peste noi? Doar n-ai să ne cârmuiești tu pe noi?» Și l-au urât și mai mult din pricina viselor lui și din pricina cuvintelor lui” (Geneza 37:8). „Când a ajuns Iosif la frații săi, aceștia l-au dezbrăcat de haina lui, de haina cea pestră pe care o avea pe el” (Geneza 37:23). La fel, Hristos trăiește într-o familie care era ca un zid pentru El. Cei mai aprigi contestatari erau în familia și în satul său: „Rudele lui Isus, când au

auzit cele ce se petreceau, au venit să pună mâna pe El. Căci ziceau: «Și-a ieșit din minți.» Căci nici frații Lui nu credeau în El” (Ioan 7:5); „... adevărat vă spun că niciun proroc nu este primit bine în patria lui” (Luca 4:24).

Acasă, Iosif supraviețuiește efectiv într-o grădină zoologică. Este vândut și obligat să supraviețuiască prin junglele străine, cel puțin la fel de periculoase.

Înainte de moartea sa, patriarhul Iacov își descrie testamentar fiii. Care ar fi ultimele cuvinte pe care le-ai rosti familiei înainte de a trece la „odihnă”? Prin medierea inspirației divine, Iacov împrumută aproape toată imagologia din regnul animal. Iuda este un pui de leu, un leu sau o leoaică ce se întoarce de la măcel (Geneza 49:9), însă ce poate face Dumnezeu dintr-un „leu” pocăit?! „Leu” pocăit devine legendarul strămoș al lui Mesia: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo, și de El vor asculta popoarele” (Geneza 49:10). Isus Hristos era „leul din seminția lui Iuda” (Apocalipsa 5:5). Isahar este un măgar osos (Geneza 49:14), dar ce poate face Dumnezeu dintr-un „măgar” pocăit! Dan este „un șarpe pe drum, o năpărcă pe cărare, mușcând călcăiele calului, făcând să cadă călărețul pe spate” (Geneza 49:17). Și cei care

degajă un comportament sinuos ca al șarpelui se pot îndrepta prin harul lui Dumnezeu! Neftali este o cerboaică slobodă (Geneza 49:21). Până și Beniamin este comparat cu un lup care sfâșie (Geneza 49:27).

Regnul animal se oprește brusc în dreptul lui Iosif. Se spune că o imagine face mai mult decât o mie de cuvinte. Specialiștii spun că o imagine poate persista în jur de 25 de ani în mintea noastră. Parfumul imaginii atribuite de Iacov lui Iosif persistă în istoria sacră de mii de ani, continuând să fie o sursă de inspirație pentru cei care au nevoie de încurajare: „Iosif este vlăstarul unui pom roditor, vlăstarul unui pom roditor sădit lângă un izvor. Ramurile lui se înalță deasupra zidului. Arcașii l-au ațâțat, au aruncat săgeți și l-au urmărit cu ura lor. Dar arcul lui a rămas tare și mâinile lui au fost întărite de mâinile Puternicului lui Iacov: și a ajuns astfel păstorul, stâncă lui Israel” (Geneza 49:22-24).

Strâns permanent din toate părțile de frații săi, Iosif a reușit să se ridice deasupra avalanșelor vieții datorită rădăcinilor sădite în izvorul mântuirii. Arcașii familiei l-au luat la țintă, dar arcul lui a rămas tare, deși nu a tras nicio săgeată împotriva nimănui. Asemenea lui Isus, Iosif poartă „războaiele Domnului”. David nu reușește să le poarte întotdeauna. De multe ori confundăm, în

firea pământească, răzburarea noastră cu dreptatea lui Dumnezeu.

„Săgețile” lui Iosif au fost rugăciunile înălțate Dumnezeului lui Avraam, Isaac și Iacov. Aceasta a fost secretul vieții sale. Doar plantele pot supraviețui în cușca unui animal periculos. Oricât te-ar strânge zidurile familiei, zidurile strămtorărilor economice, ale grijilor cotidiene, zidurile depresiei și ale anxietății, important este să știi că împreună cu Dumnezeu poți fi cu un centimetru deasupra lor. Cunoaștem făgăduința Lui: „Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10:13).

Înainte de convertirea lor, frații lui Iosif și ai lui Isus se comportau de parcă și-ar fi vândut locul din cer. La o serbare pe care a organizat-o Frederich cel Mare, era prezent și cunoscutul ateu francez Voltaire. El a condimentat discuția cu tot felul de observații glumețe, dar și cu batjocură. Printre altele a vrut să facă o glumă și a strigat râzând: „Îmi vând locul din cer pentru un taler!” Evident, nimeni nu a știut ce să spună. Până la urmă, s-a ridicat un consilier credincios și a spus: „Domnul meu, oricine vrea să vândă ceva trebuie să dovedească dreptul de proprietate. Fiți bun și dovediți-mi cum aveți dreptul la un loc în cer, și eu vă voi da pentru aceasta câți taleri îmi cereți!”

Totuși, să fim atenți, și plantele pot mușca. Plantele carnivore se dezvoltă în solul care este sărac în substanțe nutritive și vegetație. Își obțin substanțele nutritive consumând diferite insecte. În momentul în care nu te hrănești adecvat spiritual, atunci se întâmplă ce spune Pavel în Galateni 5:15: „Dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții.”

Dumnezeu să ne ajute să nu ne purtăm de parcă ne-am fi vândut locul din cer și să devenim plante carnivore unii pentru alții! Fie ca viața de biserică să fie o pregustare a Împărăției lui Dumnezeu. Așa cum Dumnezeu l-a salvat pe Iosif din strânsoarea fraților săi și pe Daniel din ghearele leilor, la fel vei fi și tu salvat! ■

¹Ellen G. White, *Hristos, Lumina Lumii* (București: Viață și Sănătate, 1999), 235.

Daniel Nițulescu, doctor în istorie,
pastor în Conferința Muntenia

**ORICÂT TE-AR
STRÂNGE ZIDURILE
STRĂMTORĂRIILOR,
E BINE SĂ ȘTII CĂ ÎMPREUNĂ
CU DUMNEZEU
POȚI FI CU UN
CENTIMETRU
DEASUPRA LOR.**

O PRIVELIȘTE CUTREMURĂTOARE

Scriind despre Dumnezeu cel întrupat, scriitorul Epistolei către Evrei a zis: „Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți sunt dintr-unul. De aceea Lui nu-I este rușine să-i numească «frați»” (2:11).

Lui Hristos nu-I este rușine ca pe noi, păcătoșii, muritorii, în pericol de a cădea la orice pas, să ne numească „frați”. El nu Se rușinează de noi. Gândiți-vă numai: El, Creatorul, Atotputernicul, Suveranul cârmuitor al universului, ni se alătură cu bucurie și zice că suntem frații Lui! S-ar putea rușina?

Ar fi oare posibil ca noi să ne rușinăm de El? Nouă, tăciunilor scoși din foc, să ne fie rușine a vorbi despre Creatorul nostru? Isus a zis: „Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în acest neam preacurvar și păcătos Se va rușina și Fiul omului când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri” (Marcu 8:38).

Răzbunare? Plătire cu aceeași monedă? Nu, ci consecință naturală a comportării păcătoșilor care se rușinează să-L mărturisească pe El, Cel venit din cer ca să-i mântuiască, pe Cel care, „măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor” (Filipeni 2:6,7). Mai mult decât atât: „La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (versetul 8).

Și de un așa Mântuitor să ne rușinăm noi, când El nu Se rușinează de noi? Să ne rușinăm de Cel care a suferit moartea de cruce pentru mântuirea noastră?

Iată cum a descris Inspirația scena crucificării Mântuitorului nostru:

„Fiul cel nepătat al lui Dumnezeu, spânzurat pe cruce, carnea Sa fiind sfâșiată de răni; mâinile acelea atât de adesea întinse ca să binecuvânteze, bătute în cuie pe barele de lemn; picioarele acelea, atât de neobosite în lucrări de iubire, pironite pe lemn; capul acela

împărătesc, străpuns de coroana de spini; buzele acelea tremurânde, cuprinse în strigătul de durere. Și tot ce a îndurat – picăturile de sânge care curgeau din capul Său, din mâinile și din picioarele Sale, agonia care I-a zguduit corpul și groaza de nedescris care I-a umplut sufletul când Tatăl Său Și-a ascuns fața – vorbește fiecărui copil al neamului omenesc, declarând: «Pentru tine acceptă Fiul lui Dumnezeu să poarte povara aceasta a vinovăției; pentru tine jefuiește El tărâmul morții și deschide porțile paradisiului. Acela care a liniștit valurile furioase și a umblat pe talazurile spumegânde, care i-a făcut pe demoni să tremure și bolile să fugă, care a deschis ochii orbilor și i-a chemat pe morți la viață, Se oferă pe cruce ca sacrificiu, și aceasta din iubire pentru tine. El, Purătorul păcatelor, suportă mânia dreptății divine și, pentru tine, devine El Însuși păcat.» (*Hristos, Lumina lumii*, pp. 755–756).

Suntem invitați să privim la El neîncetat: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12:2).

Care bucurie a fost pusă înaintea Lui? De a ne vrea cu El în împărăția slavei pentru vecii vecilor. Și ce rușine a disprețuit? Întruparea Lui și întreaga Lui umblare printre oameni a fost o umilire, o înjosire extremă, uimitoare pentru întregul univers. Nu S-a rușinat să o facă. Dar mai mult: știți că atunci când a fost răstignit a fost jefuit de toate hainele?

Hainele erau singura Lui avere; nu avea o casă unde să-și plece capul, nu avea mobilă, nu avea pământ, nu avea un mijloc de transport, ci a mers pe jos mereu de-a lungul și de-a latul țării sfinte, iar atunci când a intrat în Ierusalim a împrumutat un măgar: „El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8:9).

Dezbrăcat?! „Ostașii, după ce L-au răstignit pe Isus, I-au luat hainele și le-au făcut patru părți, câte o parte pentru fiecare ostaș. I-au luat și cămașa, care n-avea nicio cusătură, ci era dintr-o singură țesătură de sus până jos. Și au zis între ei: «Să n-o sfășiem, ci să tragem la sorți a cui să fie.» Aceasta s-a întâmplat ca să se împlinescă Scriptura care zice: «Și-au împărțit hainele Mele între ei și pentru cămașa Mea au tras la sorți.» Iată ce au făcut ostașii” (Ioan 19:23,24).

Dezbrăcat! Gol în fața mulțimii, gol ca Adam și Eva după ce au păcătuit! Pictorii adaugă ceva în partea aceea a corpului și bine fac, dar adevă-

rul este că era absolut gol, expus privirilor disprețuitoare ale gloatei.

Iată ce a scris James M. Rochford în articolul „Răstignirea lui Hristos”, publicat în *EVIDENCE UNSEEN*: „În timp de crucifixe moderne Îl descriu pe Isus de obicei purtând o pânză peste coapse, lucrul acesta este mai degrabă în folosul nostru ca oameni moderni. Așa cum arată istoria, victimelor răstignirii nu li se ofereea niciun mod de a-și acoperi nuditatea; Isus a fost răstignit în pielea goală.”

Așa a disprețuit Isus rușinea și știa dinainte lucrul acesta. Îl iubeam pe Mântuitorul pentru jertfirea Sa de Sine pentru mine, dar de când am constatat lucrul acesta Îl iubesc de mii de ori mai mult, pentru că mă întreb cum m-aș simți eu să fiu așa expus privirilor unei mulțimi de oameni, chiar fără niciun chin și fără crucificare.

Isus a acceptat să fie dezbrăcat, ca să ne îmbrace pe noi. I-a îmbrăcat imediat pe Adam și pe Eva după păcătuire cu haine de piele de la animale aduse jertfă, și e gata să ne îmbrace pe noi, păcătoșii iertați, cu haina neprihănirii Sale: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine... haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale” (Apocalipsa 3:18).

Ne îmbrăcăm noi și ne îmbracă El: sublimă colaborare! Așa arăta profeția străveche: „Mă bucur în Domnul și sufletul meu este plin de veselie în Dumnezeul meu, căci m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească și ca o mireasă împodobită cu sculele ei” (Isaia 61:10).

Pentru că numai așa se vor putea prezenta mântuiții la festivitatea din cer: „Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit și I s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat!” (Apocalipsa 19:7,8) ■

**DISPREȚUIND
RUȘINEA
ȘTEFAN
RADU**

**ASA A DISPREȚUIT
ISUS RUȘINEA.
ÎL IUBEAM PE
MÂNTUITORUL
PENTRU JERTFIREA
SA PENTRU MINE,
DAR DE CÂND AM
AFLAT ACEASTA ÎL
IUBESC DE MII DE
ORI MAI MULT, CĂCI
MĂ ÎNTREB CUM
M-AȘ SIMȚI EU SĂ
FIU AȘA EXPUS
PRIVIRILOR.**

Pastor Ștefan M. Radu, doctor în teologie

PSIHOLOGIA CREȘTINĂ, ÎN LUMINA JERTFEI DE LA GOLGOTA

Ellen White ne spune că „adevăratele principii ale psihologiei se află în Sfintele Scripturi”¹ și de aici, ca o concluzie logică, rezultă că Domnul Hristos, Marele Medic al ființei umane, despre care ne vorbește Scriptura (Ioan 5:39), este sursa adevăratei psihologii. „El iartă toate păcatele și vindecă toate bolile” (Psalmii 103:3). „Povara păcatului, cu dorințele lui continue și nesatisfăcute, stă la originea bolilor... Ei nu vor găsi nicio cale de vindecare până când nu vor veni la Cel ce este Vindecătorul sufletului. Pacea, pe care numai El o poate oferi sufletului, va aduce putere minții și sănătate trupului.”² În Domnul Hristos sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei (Coloseni 2:3) și prin El, care a creat și răscumpărat ființa umană, putem să înțelegem și să experimentăm, conduși de Duhul Sfânt, adevărata vindecare și dezvoltare a minții pentru viața aceasta și pentru viața veșnică.

Psihologia creștină

După cum există o abordare creștină, biblică, a medicinei generale, prin care principiile biblice cu privire la stilul de viață, hrana curată și necurată etc. au prioritate, la fel există o abordare creștină, biblică, a psihologiei, ramură a științei care se ocupă de sănătatea mentală, în care principiile biblice sunt prioritare. Vorbind spre psihologia creștină, Eric L. Johnson spune următoarele: „Pornind de la Scriptură, mulți creștini din secolele anterioare au contribuit la o versiune creștină a psihologiei... Creștini precum Irineu, Grigorie de Nyssa, Augustin în biserica timpurie; Maxim Mărturisitorul, Bernard de Clairvaux și Thomas d’Aquino în Evul Mediu; iar Luther, Pascal, Edwards și Kierkegaard în epoca modernă, au alcătuit, printre mulți alții, un corp

substanțial de literatură creștină psihologică despre vindecarea sufletească până la mijlocul anilor 1800... Pentru creștini, Scripturile sunt saturate cu perspective psihologice și înțelepciune spirituală și oferă un cadru divin pentru vindecarea sufletului, bazate pe persoana și lucrarea lui Isus Hristos și unirea credincioșilor cu El. Apostolul Pavel, de exemplu, a făcut numeroase comentarii pe teme psihologice legate de mântuirea creștină. În comparație cu psihologia contemporană, învățătura biblică relevantă pentru psihologie și consiliere a fost mult mai puțin riguroasă din punct de vedere empiric, scrisă într-un limbaj cotidian pentru cititorii obișnuiți, mai degrabă decât într-un gen științific.”³ Putem spune că, pentru acel timp, limbajul obișnuit în care erau prezentate adevărurile biblice de vindecare emoțională și spirituală era de ajuns.

După cum putem observa, istoria universală și a bisericii creștine mărturisește că „lumea a avut mari învățători, bărbați cu un intelect uriaș și cercetători neobosiți, oameni ale căror declarații au stimulat

gândirea și au deschis înaintea ochilor câmpuri vaste ale cunoașterii, iar acești oameni au fost onorați ca fiind călăuze și binefăcători ai semenilor lor; dar există Cineva care are o poziție mai înaltă decât a lor. Putem găsi învățători ai lumii în toate timpurile – de când există rapoarte omeneste; însă Lumina a existat înainte de ei. Așa cum Luna și aștrii sistemului nostru solar strălucesc prin lumina pe care o reflectă de la Soare, tot așa, în măsura în care învățătura lor este adevărată, marii gânditori ai lumii reflectă razele Soarelui Neprihănirii. Fiecare scânteie de gând, fiecare străfulgerare a minții vine de la Lumina lumii⁴. Domnul Hristos este Marele Medic al sufletului, care știe să învieze cu vorba pe cel doborât de întristare (Isaia 50:4). El lucrează prin toți cei care sunt dispuși să primească lumina adevărului în orice ramură de studiu în general și, în special, în contextul discuției noastre în domeniul psihologiei care, prin călăuzirea Duhului Sfânt, prin autoritatea Bibliei, devine psihologie creștină.

De-a lungul timpului, „Dumnezeu a îngăduit ca un potop de lumină să se reverse asupra lumii atât în domeniul științei, cât și în cel al artei; dar atunci când unii din așa-numiții oameni de știință se ocupă de aceste subiecte numai din punct de vedere omenesc, cu siguranță că vor ajunge la concluzii greșite.”⁵ Prin urmare, este nevoie de o raportare constantă a domeniului psihologic la Cuvântul lui Dumnezeu, care nu greșește. Domnul Isus a spus: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Matei 24:35). În cercetările științifice se menționează că „oamenii de știință competenți sunt foarte conștienți că se pot înșela. De fapt, concluziile științifice inițiale au fost adesea greșite sau, cel puțin parțial, fără fundament... Știința, în general, și psihologia, în special, este o chemare la umilință.”⁶

Este interesant și încurajator că psihologi contemporani cu renume recunosc importanța crucială a Bibliei în psihologie. De exemplu, Albert Ellis, fondatorul REBT (Terapia Rațional-Emotivă și Comportamentală) spune că „Biblia este o carte de autoterapie care a determinat, probabil, mai mulți oameni să se schimbe decât toți terapeuții lumii la un loc”⁷. De asemenea, Daniel David, profesor de psihologie clinică și psihoterapie, afirmă: „Biblia... este o transpunere magnifică a unei filozofii funcționale/raționale în prescripții de viață.”⁸

Ca o concluzie la prima parte a acestui articol, este nevoie să aducem cunoașterea științifică, bine structurată, din domeniul psihologic la Cuvântul lui Dumnezeu. Rezultatul binecuvân-

tat care va urma va consta în faptul că Domnul Hristos, Marele Medic al sufletului, prin lucrarea Duhului Sfânt, va oferi mângâiere și vindecare tuturor celor care cred în El. „Iubirea pe care Hristos o răspândește prin toată ființa este o putere dătătoare de viață. Fiecare parte vitală – creierul, inima, nervii – este atinsă de aceasta, aducându-i vindecare. Prin ea, cele mai înalte energii ale făpturii sunt puse în mișcare. Ea dezleagă sufletul de vină și tristețe, de neliniște și griji care strivesc forțele vitale. Odată cu ea, vin seninătatea și stăpânirea de sine. Ea sădește în suflet o bucurie pe care niciun lucru pământesc nu o poate distruge – bucurie în Duhul Sfânt – o bucurie dătătoare de sănătate, dătătoare de viață. Cuvintele Mântuitorului: „Veniți la Mine ... și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28) sunt o rețetă pentru vindecarea suferințelor fizice, mintale și spirituale. Deși oamenii și-au provocat suferința prin propria lor purtare greșită, El îi privește cu milă. În El, ei pot găsi ajutor. Domnul Hristos va face lucruri mari pentru cei care se încred în El.”⁹

„Prin rănile Lui, suntem vindecați” (Isaia 53:5)

Psihologia și psihoterapia creștină funcționează pe baza adevăratelor principii ale psihologiei pe care le găsim în Biblie și se raportează pentru vindecare și pentru bucuria de a trăi la Domnul „Hristos, și El răstignit” (1 Corinteni 2:3). Misiunea Lui a fost și este ca, prin lucrarea Duhului adevărului, în lumina și puterea jertfei Sale, să vindece pe cei cu inima zdrobită (Luca 4:18), să învieze duhurile smerite și să îmbărbăteze duhurile zdrobite (Isaia 57:15). Din punct de vedere psihologic, o inimă zdrobită cel mai probabil se va confrunta în viața de zi cu zi, în adâncul sufletului, cu două gânduri negre (Psalmii 94:19), iraționale, neadevărate și profund autodistructive.

Psihologul Aron Beck spune că pentru psihopatologie sunt relevante două cogniții sau gânduri: 1) „Indiferent ce fac, sunt fără valoare... adică autodeprecieri și neajutorare. 2) Indiferent ce fac, sunt de neîubit... aceasta înseamnă autoexcludere și neacceptare.”¹⁰ Când Ilie a fugit cuprins de panică și de gânduri depresive în pustie,

**JERTFA
ELIBERĂTOARE
LIVIU
VĂDUVA**

**MISIUNEA LUI ESTE
CA, PRIN LUCRAREA
DUHULUI ADEVĂRULUI,
ÎN LUMINA ȘI PUTEREA
JERTFEI SALE, SĂ VIN-
DECE PE CEI CU INIMA
ZDROBITĂ.**

la amenințarea Izabelei, el a gândit și a spus că nu este mai bun decât părinții lui (1 Împărați 19:4), adică nu are valoare și nu este demn de a fi iubit. El s-a autodepreciațat, s-a văzut total neajutorat, apoi s-a autoexclus de la binecuvântările vieții, nu s-a acceptat și dorea să moară.

Privind la jertfa ispășitoare a Domnului Hristos, conștientizăm, prin călăuzirea Duhului Sfânt, că avem o mare valoare în ochii lui Dumnezeu și suntem iubiți de El, în ciuda nevredniciei noastre. „Prețul plătit pentru mântuirea noastră, sacrificiul infinit pe care L-a făcut Tatăl nostru din ceruri, dând pe Fiul Său să moară pentru noi, trebuie să trezească în noi idei foarte înalte despre ceea ce putem deveni prin Hristos. Pe măsură ce inspiratul apostol Ioan privea înălțimea, adâncimea și lărgimea iubirii lui Dumnezeu Tatăl față de lumea pierdută, era cuprins de adorare și venerație. Negăsind un limbaj mai potrivit în care să exprime măreția și gingășia acestei iubiri, el a chemat lumea întreagă s-o privească: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3:1). Ce valoare dă faptul acesta omului! Din cauza păcatului, fiii oamenilor au ajuns robi ai lui Satana. Prin credința în jertfa ispășitoare a Domnului Hristos, fiii lui Adam pot deveni fii ai lui Dumnezeu. Luând asupra Sa natura noastră omenească, Domnul Hristos a înălțat omenirea. Cei păcătoși sunt astfel în poziția în care, prin legătura cu Domnul Hristos, pot în adevăr să devină vrednici de numele de „fii ai lui Dumnezeu”.¹¹

Psihologia creștină îi îndeamnă pe toți oamenii să privească cu fața descoperită (2 Corinteni 3:18), fără prejudecăți, cu mintea deschisă, la Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii, nefericirea și eșecurile fiecărei ființe umane (Ioan 1:29). În Domnul Hristos pe cruce, osândit pentru toată păcătoșenia noastră, vedem și înțelegem perspectiva unei înnoiri mentale, cognitive-emoționale și comportamentale, la cel mai înalt nivel, pentru viața aceasta în pregătire pentru viața viitoare, prin Duhul Domnului. ■

Liviu Văduva, pastor, Conferința Muntenia

¹ <https://egwwritings.org/read?panels=p2669.126&index=0>

² <https://egwwritings.org/read?panels=p2670.433&index=0>

³ Eric L. Johnson, "Is a Christian Psychology a Legitimate and Viable Scientific Project?" articol apărut în *The EMCAPP Journal Christian Psychology Around the World*, p. 7, 2014.

⁴ [https://egwwritings.org/read?panels=p2029.29\(2029.30\)&index=0](https://egwwritings.org/read?panels=p2029.29(2029.30)&index=0).

⁵ [https://egwwritings.org/read?panels=p2674.427\(2674.429\)&index=0](https://egwwritings.org/read?panels=p2674.427(2674.429)&index=0).

⁶ *Psychology from inquiry to understanding*, 2011, p. 10.

⁷ Daniel David, *Tratat de Psihoterapie Cognitivă și Comportamentale*, Editura Polirom, București, 2012, p. 172.

⁸ *Ibid.*, p. 173.

⁹ [https://egwwritings.org/read?panels=p2690.530\(2690.532\)&index=0](https://egwwritings.org/read?panels=p2690.530(2690.532)&index=0).

¹⁰ Daniel David, *Tratat de Psihoterapie Cognitivă și Comportamentale*, Editura Polirom, București, 2012, p. 77.

¹¹ [https://egwwritings.org/read?panels=p2010.29\(2010.31\)&index=0](https://egwwritings.org/read?panels=p2010.29(2010.31)&index=0).

REPERE

cu Adrian Andrei

Emisiunea REPERE își propune trasarea unor coordonate și repere spirituale, prin abordarea unor teme de interes general cu tentă socio-religioasă și aplicarea acestor teme, sugestii și răspunsuri la nivelul practic.

  RADIO VOCEA SPERANȚEI

Măști, ora 12.00

OAMENII FRUMOȘI DIN SPATELE UȘILOR DE FIER

„Toți sfinții vă salută, mai ales cei din casa Cezarului.” (Filipeni 4:22)

Foarte mulți dintre noi suntem tentați să credem că lucrarea misionară într-un penitenciar se referă la persoanele private de libertate. Puțini își iau timp să se gândească la cei din „casa Cezarului”.

Îmi place mult expresia din salutul lui Pavel pentru creștinii din Filipi – sfinții din casa Cezarului. Se pare că și-a luat timp să se ocupe de această categorie de oameni în mod special.

În următoarele rânduri, voi așterne câteva gânduri despre personalul penitenciarului Târgu Mureș și colaborarea cu Biserica Adventistă.

Deși aveam doar 17 ani când am pășit pentru prima dată în penitenciar și, implicit, în biroul directorului adjunct, am înțeles că lucrarea noastră trebuie să se desfășoare în mod egal pe două fronturi: cu persoanele private de libertate și cu cadrele penitenciarului.

Am întâlnit acolo, începând de la simpli agenți până la cele mai înalte funcții, oameni dedicați, plini de empatie, bucuroși să fie susținuți, deschiși la orice propunere, oameni care au dat la o parte prejudecățile și au dat mâna cu noi într-o colaborare frumoasă.

Acum, că ne aflăm în pragul unei sărbători importante pentru lumea creștină, îmi amintesc cu drag de momentele frumoase din această perioadă a anului, când, în mod repetat, împreună cu voluntarii noștri, vizitam cadrele din conducerea penitenciarului, echipa de reeducare și preotul, la ei acasă, cântam și aveam momente frumoase împreună cu ei.

De asemenea, obișnuiam să stăm la masă în această perioadă cu deținuții cu care lucram în mod regulat. În același timp, am avut grijă ca și personalul penitenciarului să simtă prețuirea noastră printr-un mic dar... o carte, un CD, un mesaj de suflet, uneori chiar o cutie cu ciocolată. În felul acesta am avut ocazia să intrăm în birourile lor, să stăm la vorbă ca prietenii și să legăm relații puternice de încredere, de prețuire, relații care au rezistat și în perioadele mai dificile.

În pandemie, spre exemplu, când credeam că totul se va opri din cauza restricțiilor, am fost sunați din partea conducerii și întrebați dacă am dori să continuăm activitățile online. Nici nu ne-a

trecut prin cap lucrul acesta, nu a trebuit să stăm să căutăm soluții, ci pur și simplu ne-a fost pus totul pe tavă, doar trebuia să servim. Am avut activități online ca și cum mergeam în mod fizic acolo. Începeam salutând agentul de la reeducare care coordona activitatea, schimbam câteva vorbe cu el, îi transmiteam câteva gânduri bune, apoi continuam cu grupa pregătită pentru activitate.

Ne rugam împreună, cântam și prezentam Cuvântul fără să fi avut vreodată probleme tehnice sau imposibilitatea de a transmite. Însă pentru toate acestea ne-am rugat și am pregătit terenul cu mult timp înainte, clădind cărămidă cu cărămidă relația cu cadrele penitenciarului.

Îmi sunt vii în minte rugăciunile făcute de deținuți pentru conducere. Fratele care conduce întâlnirile de sâmbătă din ultimii ani, Daniel Răstoacă, i-a învățat cât de important este să se roage pentru conducerea penitenciarului și de fiecare dată când avem activități ne rugăm împreună cu deținuții și pentru cadre.

Au fost momente când, din cauza unor conjuncturi, penitenciarul a avut nevoie de sprijin din exterior. Începând de la materiale de birotică, obiecte de igienă pentru deținuți în pandemie, materiale tehnice până la sprijinul financiar pentru doi agenți loviți de cancer, Biserica Adventistă și-a oferit sprijinul, iar lucrul acesta a adus din nou apreciere și recunoștință.

Când ni s-a cerut sprijinul pentru cei doi agenți bolnavi de cancer, în perioade diferite, am făcut tot posibilul să fim alături de ei nu doar financiar, ci și fizic și spiritual. I-am vizitat acasă, i-am încurajat, ne-am rugat împreună, ne-am rugat cu bisericile pentru ei și le-am fost alături pe tot parcursul prin mesaje de încurajare, convorbiri telefonice etc. Amândoi au trecut prin operații grele, tratamente grele, însă acum sunt bine, reînțorși la muncă și mai aproape de Dumnezeu.

**PUTEREA
EVANGHELIEI
SEMIDA
MĂRGINEAN**

ÎMI SUNT VII ÎN MINTE RUGĂCIUNILE DEȚINUȚILOR PENTRU CONDUCERE. NE RUGĂM ÎMPREUNĂ CU DEȚINUȚII ȘI PENTRU CADRE.

Iată câteva cuvinte dintr-o conversație cu una dintre cele mai importante persoane din conducerea penitenciarului: „Avem mulți colaboratori buni, dar din punctul meu de vedere voi ați făcut mult, mult mai mult... Ați investit timp în noi, ați venit cu propuneri inovative în care nici noi nu credeam, dar care ne-au scos din zona de confort. Așa că, da! Ați fost și sunteți deosebiți!”

Eram la o expoziție de sănătate în penitenciar și observam că zilnic vin tot mai mulți agenți în vizită. Am început să mă gândesc ce am putea face pentru ei dacă tot există așa deschidere și am venit cu o propunere pentru o săptămână de prezentări de sănătate, seară de seară, fiecare întâlnire culminând cu degustări de mâncare sănătoasă. Am organizat acest program și ne-am bucurat de prezența cadrelor și a aparținătorilor lor la aceste întâlniri.

Într-o seară erau 40 de persoane. Iar ca să nu se încheie totul brusc, am organizat un weekend de sănătate la Centrul nostru de tineret de la Zimți. A fost un weekend de neuitat, în care am petrecut împreună timp de calitate, am ascultat seminare de sănătate, ne-am rugat împreună, am cântat, ne-am plimbat etc.

Scriam în titlu „oamenii frumoși din spatele ușilor de fier”, iar până acum nu prea am scris despre ei, ci mai mult despre ce am făcut noi în relația cu ei. Însă ceea ce am scris mai sus are un scop: și anume, nu poți cunoaște frumusețea unui om dacă nu investești în el timp, dacă

nu faci nimic pentru a te apropia de el, dacă nu cauți ocaziile în care să-l apreciezi, să-l susții, să te rogi pentru el. Când reușești să faci lucrurile acestea, ajungi să cunoști frumusețea oamenilor, chiar a acelor oameni care lucrează într-un sistem închis, rigid, cum este un penitenciar.

Dacă e să vă spun ceva despre acești oameni frumoși cu care colaborăm, este că de fiecare dată când ne întâlnim cu ei ne îmbrățișăm, ne întrebăm de sănătate, de familie, ne împărtășim experiențe, bucurii, necazuri. Sunt oameni care se încred în Dumnezeu, care se roagă, care caută să facă ceva bun pentru deținuți, care trec prin bucurii sau dezamăgiri zilnic, în munca grea pe care o au. Sunt oameni care duc poveri fără să se plângă, care se expun zilnic pericolelor, care se luptă să facă ceva într-un sistem rigid, care caută soluții. Sunt oameni care merită să fie iubiți, apreciați, pentru care merită să investim timp și rugăciune, oameni la care fiecare voluntar ASUP sau membru al Bisericii Adventiste ar trebui să privească cu alți ochi.

Am scris acest articol nu cu gândul de a ne lăuda în vreun fel pentru ceea ce am făcut. Oricum am făcut puțin, foarte puțin față de câte se puteau face. L-am scris ca să ofer o altă perspectivă a ceea ce înseamnă lucrarea noastră într-un penitenciar. Dumnezeu deschide multe căi, oferă ocazii și binecuvântare. E nevoie să ne deschidem și noi ochii și inimile pentru a putea fi o binecuvântare pentru cei la care mulți nu pot ajunge.

Mă rog și îmi doresc din toată inima să pot spune ca Pavel: „Sfinții din conducerea penitenciarului Târgu Mureș vă salută!”

Până atunci, vă las salutul directorului adjunct – Serviciul reintegrare socială, comisar șef de poliție penitenciară Cristina Andreica:

„De-a lungul timpului, Penitenciarul Tg. Mureș a beneficiat de un sprijin consistent din partea Bisericii Adventiste, de la activitățile religioase până la proiecte inovative, care nu au mai fost implementate în penitenciare (excursii, tabere destinate deținuților tineri și minori). Susținerea a fost necondiționată și întotdeauna i-am simțit aproape, deschiși la orice concept am dorit să implementăm. Activitățile lor au fost desfășurate de persoane dedicate, iubitoare de oameni, atente la detalii și la binele colectiv. Mulțumim pentru tot sprijinul, vă apreciem și ne dorim o colaborare fructuoasă în continuare.” ■

Semida Mărginean, voluntar ASUP

OMEGA (I)

Mărturia E.G. White despre o criză spirituală Omega, citată și răscitată de anumiți autori, a fost adresată bisericii, dar cu prioritate misionarilor medicali de la Sanatoriul din Battle Creek și în mod personal doctorului Albert J. Read. În faimoasele afirmații din 1904, Ellen White se referea la provocarea spirituală adusă de filozofia doctorului Kellogg (Alfa) și de urmările acceptării acestei filozofii, care aveau să se vadă în curând (Omega).

Misiunea lui Read și Alfa lui Kellogg

Originar din Rhode Island, Albert Read¹ a studiat la Brown University, pe care a abandonat-o în al treilea an, hotărându-se să lucreze ca predicator adventist și ca responsabil al lucrării cu literatură. În 1890, la vârsta de 27 de ani, a plecat în voiaj de nuntă cu soția sa Hattie², imbarcându-se pe faimosul vas adventist *Pitcairn*, printre primii noștri misionari în insulele Tahiti. Expediția avea să dureze trei ani.³

În 1893, Albert Read a fost ales secretar al Asociației Medicale Misionare Adventiste. Între anii 1893 și 1895, Albert și Hattie au repetat experiența misionară din insulele Pacificului, de data aceasta însoțiți de Merritt Kellogg, un tâmplar care devenise evanghelist, apoi medic misionar de mare succes, frate cu dr. John Harvey Kellogg.

Revenind în țară, Albert Read s-a înscris și el la universitate, absolvind cursurile Colegiului Medical Bellevue, la data aceea cea mai bună școală medicală americană (1899). În 1900, Hattie a dat naștere unui băiețel (Samuel). Dar nașterea a fost foarte grea, așa încât soția a murit cinci zile mai târziu, de convulsii și pneumonie.

Aflându-se în Battle Creek în anii 1900–1901, Albert Read a făcut cunoștință cu sanatoriul și cu personalul lui. Acolo a cunoscut-o pe viitoarea soție, Ella Butler, învățătoare și asistentă

medicală, cu care avea să se recăsătorească în 1901. Tot atunci, Albert Read trebuie să fi făcut cunoștință și cu noua orientare a doctorului John H. Kellogg, un alt absolvent al Colegiului Medical Bellevue.

După ce s-au căsătorit, Albert și Ella Read au plecat din Battle Creek.⁴ Au slujit mai întâi la Colegiul Misionar Medical American din Chicago, după care, în 1903, au pus bazele unui Sanitarium în Filadelfia. În vremea aceea, Comitetul Conferinței Generale, precum și Ellen White făceau eforturi de reconciliere a lui Kellogg cu biserica. Primele două încercări, în 1903, au avut rezultat numai pe termen scurt. A treia tentativă din partea bisericii, în 1904, a eșuat complet. Antagonismul lui Kellogg devenise incurabil.

În aceste împrejurări, Ellen White i-a scris doctorului Albert Read o mărturie personală, numită astăzi *Scrisoarea 277, 1904*, datată în antet: Washington D.C. July 31, 1904.⁵ Ellen White îl sfătuia pe Read să se scuture de jugul influenței lui J.H. Kellogg, iar al 14-lea paragraf din scrisoare conținea avertizarea cu privire la „Omega”, despre care Ellen White le scrisese deja medicilor:

În cartea *Living Temple* [Templul viu] este prezentată Alfa ereziilor mortale. Omega va urma și va fi primită de cei care nu sunt bucuroși să țină seama de avertizarea dată de Dumnezeu.

În scrisoare, Ellen White îl implora pe Albert Read să rupă vraja cărții lui Kellogg și a personalității dominante a acestuia și să privească la marele învățător, Isus. Va prețui Read avertizarea, fugind de „Alfa”? Sau va suferi urmările ignorării sfatului inspirat?

Omega lui Albert Read

Un an mai târziu, în 1905, Albert și Ella s-au întors la Sanatoriu în Battle Creek, unde au început să predea cursuri, ceea ce sugerează că nu

**DEMASCAREA
INAMICULUI
FLORIN
LAIU**

**ÎN CARTEA LIVING
TEMPLE ESTE
PREZENTATĂ ALFA
EREZIILOR MORTALE.
OMEGA VA URMA
ȘI VA FI PRIMITĂ
DE CEI CARE NU
SUNT BUCUROȘI
SĂ ȚINĂ SEAMA DE
AVERTIZAREA DATĂ
DE DUMNEZEU.**

simțeau nevoia de a se detașa de atitudinea și influența lui Kellogg. De altfel, Kellogg câștigase încrederea personalului medical, care în mare parte se înregistraseră împotriva „tagmei” pastorilor și administratorilor bisericii.

Ellen White căutase ani la rând să împace taberele, luând poziția de mijloc, fiindcă existau probleme de ambele părți. Dar în timp ce liderii bisericii s-au dovedit mai cooperanți cu solul lui Dumnezeu, Kellogg și antibiserica lui rezistau cu eroism și cu un aer de victime ale bigotismului clerical. Albert și Ella reveniseră la sanatoriu chiar în vâltoarea acestei crize, nepregătiți să-i facă față.

**VRĂJMAȘUL
A CĂUTAT SĂ
SUGEREZE CĂ
TREBUIE SĂ AIBĂ
LOC O MARE RE-
FORMĂ PRINTRE
ADVENTIȘTII DE
ZIUA A ȘAPTEA,
CARE AR CONSTA
ÎN PĂRĂSIREA
PILONILOR CRE-
DINȚEI NOASTRE.**

Peste cinci ani, în cursul cărora patronul lor, doctorul Kellogg, fusese exclus din biserică (1907), un nou eveniment tragic a lovit casa lui Read (1910). Explozia unei sobe cu gazolină le-a incendiat locuința, iar sărmana Ella a murit din cauza arsurilor căpătate în efortul de a stinge flăcările. Albert a înmormântat-o și pe ea lângă Hattie.⁶

Doctorul Read i-a rămas fidel lui Kellogg și după această tragedie. În timpul Primului Război Mondial, încă lucra pentru Kellogg, având un rol important în Fundația Dr. J. Kellogg pentru Ameliorarea Rasei (eugenie). A fost de asemenea director medical la Congresul Sociologic din Sud (1915–1916), a servit peste ocean în Corpul Medical American și s-a întors la vatră cu gradul de maior.

În acest timp, Albert a întâlnit-o pe infirmiera militară Dana Weitzel, cu care s-a căsătorit în 1920 și care i-a născut un băiat (1927, Albert James). În această perioadă, Albert Read lucra pentru Departamentul de Sănătate al statului New York. Nicio relație cu biserica sau cu credința nu s-a mai înregistrat în această ultimă parte a vieții lui.

Albert Read a murit prematur în 1929, iar absența unui anunț mortuar în revistele adventiste ale vremii arată că el nu mai era de mult adventist. Omega lui Read avusese loc: o apostazie poate lentă, necunoscută în detaliu, dar sigură. Scrisoarea lui Ellen White îl avertizase la răscrucea vieții lui, dar, din nefericire, alesese Alfa lui Kellogg și sfârșise în Omega.

Avertizările anterioare

În octombrie 1903, Ellen White se adresase medicilor și pastorilor din Battle Creek cu următoarele cuvinte:⁷

Cei care acceptă teoriile despre Dumnezeu care au fost introduse în cartea *Templul viu* sunt în mare pericol de a fi conduși în cele din urmă să privească întreaga Biblie ca pe o ficțiune; pentru că aceste teorii fac fără efect Cuvântul simplu al lui Dumnezeu.

Ispititorul este la lucru ca să adune la Battle Creek un număr cât mai mare [de adventiști], sperând ca ei să primească idei false despre Dumnezeu și despre lucrarea Lui. [...] Dumnezeu are oroare de vorbele mari și umflate de vanitate, care au fost spuse de unii dintre cei care sunt în legătură cu sanatoriul. Judecățile lui Dumnezeu au venit peste Battle Creek, și acestea ar trebui să trezească mai degrabă umilință, decât lăudăroșie mândră și înălțare de sine. [...]

Cum puteți să vă lăsați legați la ochi și duși de altul? [...] Șeful vostru a tot scos, una câte una, bârnele temeliei, iar raționamentele lui ne vor lăsa în curând fără nicio bază sigură a credinței. El nu a luat seama la mărturiile pe care le-a dat Dumnezeu prin Spiritul Sfânt. Cărțile Bibliei care conțin cea mai importantă învățătură sunt disprețuite fiindcă ele spun atât de mult despre un Dumnezeu personal. El nu a știut în ce direcție o iau picioarele lui. Dar în scrierile lui recente, tendințele lui spre panteism s-au dat pe față.

Vrăjmașul sufletelor a căutat să introducă supoziția că trebuie să aibă loc o mare reformă printre adventiștii de ziua a șaptea, o reformă care ar consta în părăsirea doctrinei care stău ca piloni ai credinței noastre și în angajarea într-un proces de reorganizare. Dar, care ar fi rezultatul, dacă această reformă ar avea loc? Principiile adevărului, pe care Dumnezeu în înțelepciunea Lui le-a dat bisericii „rămășiță” ar fi disprețuite. Religia noastră ar fi schimbată. Principiile fundamentale care au susținut lucrarea în ultimii 50 de ani ar fi socotite o eroare. O nouă organizație ar fi stabilită. O nouă categorie de cărți ar fi scrise. Ar fi introdus un sistem de filozofie intelectuală. Fondatorii acestui sistem ar merge în orașe ca să facă o lucrare minunată. Sabatul, desigur, ar fi privit cu ușurință, ca și Dumnezeu care l-a creat. Nimic nu va fi lăsat să stea în calea acestei reforme. Liderii ei ar învăța că virtutea este mai bună decât viciul, dar odată ce Dumne-

zeu a fost îndepărtat, ei ar depinde numai de puterea umană, care fără Dumnezeu nu are valoare. Temelia lor ar fi zidită pe nisip, iar furtunile și valurile i-ar mătura structura.

[...] Minte care este educată numai în știința acestei lumi nu reușește să deosebească lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, dar aceeași minte, convertită și sfințită, poate vedea puterea divină din Cuvânt. [...] Da, Dumnezeu cere o reformă. Dar acela care caută să aducă o reformă fără ajutorul puterii Duhului Sfânt, care dă viață, se va pomeni în voia valurilor.

Asemenea cuvinte au fost mereu repetate. La 24 iulie 1904, cu câteva zile înainte de a-i scrie lui Albert Read, Ellen White se adresase tuturor medicilor colaboratori ai lui Kellogg. În numele descoperirii pe care o primise, Ellen White le cerea să se elibereze de jugul influenței teoriilor lui Kellogg și să stea pe picioarele lor. Nimeni nu îndrăznea să exprime o poziție diferită de aceea exprimată de medicul boss.

Folosindu-se de o fisură legală, Kellogg reușise de mai mulți ani să-și „însușească” sanatoriul, așa încât să nu mai depindă legal de biserică – de instituția care-l fondase cu banii ei. Astfel, Kellogg avea acum control asupra angajaților.

Ellen White îi avertiza pe medici că sunt în mijlocul unei bătălii spirituale și că forțele întunericului, manifestându-se în forme plăcute, caută să obțină controlul asupra minții lor. Ea cita din Coloseni 2:4-9 și le cerea să ia poziție: „Nu mai ascultați fără protest la pervertirea adevărului.” I-a avertizat pe lucrătorii medicali să renunțe la obiceiul de a avea conversații pe aceste teme de seara până noaptea târziu, când au mintea oboșită, iar diavolul îi poate seduce cu exprimările aparent strălucite ale onora dintre ei. Apoi le-a făcut următoarea profeție:

Nu vă înșelați; mulți se vor depărta de credință, luând seama la spirite seducătoare și doctrine ale demonilor [1 Timotei 4:1]. Avem acum în față Alfa acestui pericol. Omega va fi de o natură cât se poate de surprinzătoare. (1SA 197.4)

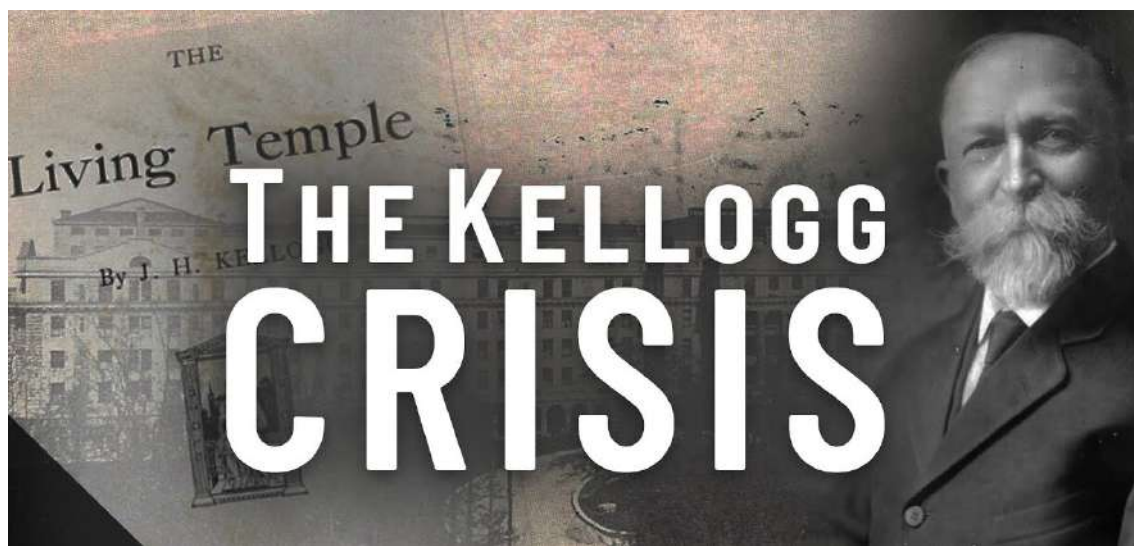
Ca măsură de prevenire a dezastrului spiritual, Ellen White i-a sfătuit să ia în serios rugăciunea lui Isus din Ioan 17 și să manifeste în viață adevărata religie, virtuțile caracterului lui Isus. „Cercetați-vă, să vedeți dacă mai sunteți în credință” (2 Corinteni 13:5).

Vorbind despre pericolul Alfa, care se afla în cartea lui Kellogg, Ellen White recunoștea că doar „unele raționamente din cartea *Templul viu* sunt nesănătoase” (1SA 201.3). Într-o mărturie scrisă ceva mai înainte, la 18 mai 1904, ea afirmase de asemenea că teoriile lui Kellogg vor împinge în rătăcire pe cei care nu sunt stabiliți în adevăr, deoarece „unele din ideile susținute în carte nu aveau aprobarea lui Dumnezeu” (1SA 202.3).

Ellen White recunoștea în *Templul viu* sentimentele „spiritualiste” ale unor adventiști de după 1844.⁸ Ea observa că filozofia lui Kellogg avea implicații practice de maximă importanță. Personalitatea lui Dumnezeu era diluată într-un soi de panenteism, iar desăvârșirea morală era asigurată prin respectarea legilor naturii. Kellogg nu mai vedea alt sanctuar, în afara „templului viu” al minunatului organism uman. Ellen White vedea că această spiritualitate ducea la „sanctificarea păcatului” (11 MR 247) și îi avertizase:

Templul viu conține Alfa acestor teorii. Știam că va urma Omega în scurt timp și tremuram pentru poporul nostru. (1SA 203.2)

ELLEN WHITE LE CERE SA SCAPĂ DE INFLUENȚA LUI KELLOGG ȘI SA STEA PE PICIOARELE LOR.

Cine ești, Omega?

Referirea repetată la „Omega” în aceste scrieri inspirate a dat naștere la multe speculații, încă din timpul vieții lui Ellen G. White. Fiul ei, William, afirma că pe la anii 1930 „nu mai puțin de 12 explicații diferite au fost forțate să însemne Omega, din partea unor frați, de altfel bine intenționați”.⁹ Nu am cunoștință de explicațiile vânturate prin anii 1930, dar pretențiile care circulă astăzi sunt ceva mai cunoscute:

1. Unii adepți ai terapiilor naturiste au sugerat că Omega ar fi început cu introducerea medicinei clasice în centrele adventiste de sănătate, așa cum făcuse și Kellogg.

2. Adventiștii antitrinitari susțin că Omega ar fi început la scurt timp după moartea lui Ellen G. White, când la prima conferință biblică adventistă (1919) s-a promovat doctrina Trinității, înălțându-se persoana lui Isus ca Dumnezeu;¹⁰

3. Adepții așa-numitului „adventism istoric” susțin că Omega ar fi debutat odată cu publicarea cărții *Answers to Questions on Doctrine*, în 1957, care chipurile ar fi început să îndepărteze stâlpii credinței.¹¹

4. O interpretare mai răspândită este cea din cartea juristului L.R. Walton, care susținea că profetia despre Omega se împlinea în timpul său (1980) prin mișcările produse de Desmond Ford, Robert Brinsmead, Walter Rea, Dale Ratzlaff etc.¹²

5. Unii așteaptă Omega ca pe o apostazie finală a bisericii, în timp ce alții presupun că Omega deja este prezentă.

Nu ne-am propus să analizăm aceste interpretări, ci mai degrabă să înțelegem ce a dorit Ellen White să spună prin simbolul Omega. Cu siguranță că, dacă Ellen White s-ar fi referit la o apostazie majoră a bisericii imediat înainte de sfârșit, ar fi spus-o clar, fără perdele. De ce s-ar fi referit ea într-o manieră ascunsă la o ultimă apostazie a bisericii, când subiectul ei era criza produsă de Kellogg și de aliații lui?

Cel mai probabil sens pe care Ellen G. White l-a dat lui Omega, în relație cu erezia Alfa, este că, dacă Alfa era filozofia lui Kellogg, Omega era rezultatul spiritual-moral al acestei filozofii, care avea să se dea pe față „în scurt timp”:

Puțini pot discerne **rezultatul** întreținerii sofisticărilor pe care le susțin unii în acest timp. Domnul a ridicat perdeaua și mi-a arătat **urmările**. Teoriile spiritualiste despre personalitatea lui Dumnezeu, duse până la **concluzia lor logică**, spulberă toată ordinea creștină. (ISA 203.4).

Alfa și Omega sunt prima și ultima literă a alfabetului grecesc. Ellen White a luat din Apocalipsa acest limbaj figurat și, asemenea lui Ioan, l-a folosit cu sensul de „început și sfârșit”, „ce este întâi și ce este pe urmă” (Apocalipsa 1:11; 21:6), sau „cauză și efect”, „acțiune și rezultat”. Cel mai probabil, Ellen G. White s-a referit la rezultatul, efectul sau urmarea spiritualității lui Kellogg, care fusese acceptată de fani lui Kellogg.

Dar, despre gravitatea cauzei și amploarea tragică a efectului, într-o ediție ulterioară a revistei noastre. ■

**DOMNUL
A RIDICAT
PERDEAUA ȘI
NE-A ARĂTAT
URMĂRILE
ACESTOR TEORII
DISTRUCTIVE.**

Florin Lăiu, profesor de Biblie, pensionar

¹ Surse de informare biografică despre A.J. Read și J.H. Kellogg se găsesc atât online (vezi ESDA <https://encyclopedia.adventist.org>; En.Wikipedia), precum și tipărite (Dennis Fortin and Jerry Moon, editors, *Ellen G. White Encyclopedia*, Review and Herald® Publishing Association, Hagerstown, MD, 2013).

² Henrietta Osborn Warren (1862–1900), o talentată învățătoare.

³ Detalii ale acestei expediții istorice se pot găsi în *Adventist Heritage*, vol. 06, No. 1° (1979), pp. 6–15. <https://core.ac.uk/download/pdf/151739145.pdf>.

⁴ Nu am putut stabili dacă plecarea lor a fost înainte de marele incendiu de la sanatoriu (18 februarie 1902) sau imediat după aceea. Este posibil să fi avut legătură cu decizia lor de a lucra în alt loc.

⁵ Scrisoarea se poate citi întreagă în engleză la pagina <https://m.egwwritings.org>, tastând <“Lt 277, 1904”> în caseta de căutare (Search). Părți din scrisoare sunt publicate și în ISM 200.1 (E.G. White, *Solii alese*, vol. 1, p. 200, par. 1).

⁶ Este surprinzător să aflăm că o mare parte dintre pionieri, ca de altfel toată generația aceea, au suferit pierderea multora dintre cei dragi din cauza epidemiilor, a cancerului și a altor boli.

⁷ Letter 242, 1903, par.10-14.23. <https://m.egwwritings.org/en>

⁸ E.G. White și pionierii foloseau termenul de „spiritualism” în sensul de „spiritualizare”, adică a da înțeles „spiritual” (figurat) la ceea ce este scris intenționat în sens propriu. Adventiștii „spiritualiști” de după 1844 susțineau că Isus a venit într-adevăr la 22 octombrie, dar a venit în spirit.

⁹ Tim Poirier, “Alpha and Omega”, *Ellen G. White Encyclopedia*, p. 589.

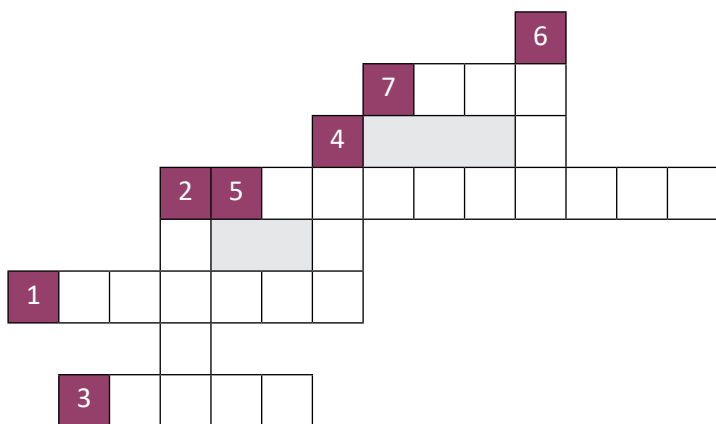
¹⁰ Allen Stump, *The Foundation of Our Faith*, Smyrna Gospel Ministries, Welch, WV USA, original publication 1997, online edition, p. 226. <https://sdawebsites.net/theos-resources/pdf/sgm-the-foundation-of-our-faith-6th-edition.pdf>

¹¹ Hermann Kesten, “The Alpha and the Omega of Apostasy”, Part I, May 3, 2020, Steps of Life Ministries, online <https://www.stepsoflife.org/article/the-alpha-and-the-omega-of-apostasy-part-i/>

¹² <https://viatasisanatate.ro/produse/carti/spiritualitate/produs/1723-omega>

NUNTA DIN CANA (IOAN 2:1-12)

1. Din ce erau vasele în care au pus vin pentru nuntă.
2. Unde s-a ținut nunta la care Isus a schimbat apa în vin.
3. Câte vase de piatră erau goale la nunta din Cana.
4. Ce le-a spus Isus slugilor să pună în vasele de piatră.
5. Unde s-a pogorât Isus împreună cu mama, frații și ucenicii Săi după această întâmplare de la nunta din Cana.
6. Cui a zis Isus să dea mai întâi să bea din vasele de piatră, după ce s-a turnat apă în ele.
7. În ce a schimbat Isus apa din vasele de piatră la nuntă.

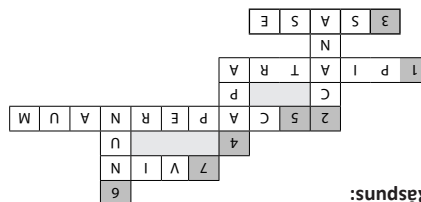
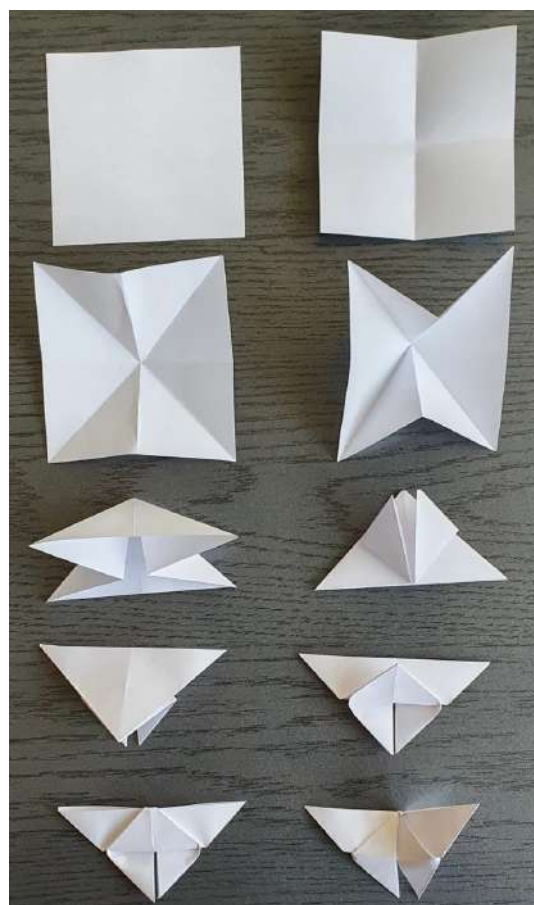
ȘTIAI CĂ:

- Cel mai rapid fluture zboară cu aproximativ 50 km/oră. Fluturii trec prin patru etape de evoluție de-a lungul vieții lor: ou, larvă, cocon și fluture, această transformare se numește metamorfoză.
- Cele mai multe specii de fluturi se hrănesc cu nectar sau polen din flori.
- Oamenii de știință spun că există peste 28.000 de specii de fluturi în toată lumea.

- Fluturii sunt insecte, însă datorită aripilor lungi se diferențiază de această categorie.
- Fluturii migrează pentru a evita temperaturile scăzute.
- Pot trăi de la 2 zile la 11 luni.

Să facem și noi un fluture din hârtie prin tehnica numită origami, urmând instrucțiunile din imaginea de mai sus.

Răspuns:

**CITESC ȘI
DESCOPĂR**
**ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu,
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe

CENTRUL DE SĂNĂTATE PODIȘ

Ca să trăiești mai mult, mai bine, mai frumos!

Podiș, Com. Mărgineni,
Județul Bacău
Strada Vulpii nr. 18

Tel: 0735 180 001
0745 106 461
Web: www.podis.ro
Email: office@podis.ro

